

Tabor

**POZOR! VELIKE RAZDELBINE.
VSTOP STROGO PREPOVEDAN!**
*Oglasno desko so odstranili leta 1994
(Hrastniški spomin)*

1999

7-8

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora SPB
Mnenja Zveze Tabora SPB predstavljajo članki,
ki so podpisani od Glavnega odbora.

Izdaja ga konzorcij.

Predsednik: inž. Anton Matičič

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila:
za lastništvo lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the
Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación
de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.
Propietario: lic. Ivan Korošec

Composición, diagramación, armado e impresión (tisk):
Talleres Gráficos VILKO S. R. L.
Estados Unidos 425 (1101) Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4362-7215/4307-1044 - Fax: (54-11) 4307-1953
E-mail: vilko@ciudad.com.ar

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila, pošiljajte na naslov:
Bogoslav Šušteršič,
Gral. Vacca 988
(1686) Hurlingham, Pcia. Buenos Aires, Argentina.

Dopise, članke in ostalo pošto pošiljajte na naslov:
Ivan Korošec,
A. Lanz (C. 24) 4391,
(1884) Berazategui, Pcia. Buenos Aires, Argentina.

**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Julio-Agosto 1999 • Buenos Aires • Julij-Avgust 1999

Ob grobu slovenske mladosti

Iz govora dr. Antona Drobniča ob deseti obletni maši za pobite domobrance in druge žrtve bratomorne vojne in revolucije v Kočevskem Rogu (nedelja, 20. junija)

...V uvodu h knjižici prof. Justina Stanovnika „Slovenska sprava“ je Janez Gril leta 1990 zapisal tri temeljne zahteve: da država svojce pobitih uradno obvesti o smrti, da država uradno pokaže grobišča pobitih in da vsaj glavna grobišča uredi tako, da bodo ljudje tja lahko hodili molit in prižigat sveče. Po devetih letih država ni izpolnila niti ene od teh najbolj človeških zahtev, niti enega od upravičenih pričakovanj velikega dela slovenskih državljanov. Svojim mrtvim in živim rojakom še naprej odreka temeljne človekove pravice: pravico do ugotovitve smrti in običajnega pogreba in pravico do urejenega groba. Ob tem nečloveškem ravnanju z domačimi ljudmi pa povsem drugače postopa z grobovi fašističnih in nacističnih okupatorjev. Ti imajo z zakonom in mednarodnimi sporazumi priznana vojaška pokopališča pod posebnim državnim varstvom.

Slovensko državo k pregonu vojnih zločincev obvezuje mednarodna konvencija, obvezuje jo tudi domači kazenski zakon. Slovenija je imenovala svojega sodnika v mednarodno

sodišče za vojne zločine v Ruandi. Podpisala je mednarodni sporazum o ustanovitvi stalnega mednarodnega sodišča za vojne zločine. Doma pa noče odkrivati vojnih zločinov in v devetih letih svojega obstoja ni odkrila niti enega. Predsednik države o tem še ni napisal nobenega pisma in ni zahteval nobene razrešitve, predsednik vlade na opozorila sploh ne odgovori, ministra za notranje zadeve in za pravosodje sta gluha. Državni zbor se za opozorila in zahteve prav tako ne zmeni.

Kupi starih spisov o sumih vojnih zločinov ležijo na tožilstvih in sodiščih, nobena zadeva se že dolga leta ne premakne. Vse je kot zamrznjeno. Slovenija skrbi za pravno državo v Afriki in Aziji, na Kosovu in v Bosni. Doma pa se številni vojni zločinci, nekateri celo s posebnimi državnimi pokojninami svobodno sprehajajo, nam predavajo o demokraciji in človekovih pravicah, država jim daje in priznava najvišje časti, so častni občani, odlikovani državljani, zaslužni profesorji, nagrajeni uradniki in čaščeni pisatelji. Umrle pokopavajo z najvišjimi državnimi in vojaškimi častmi, na glavnih slovenskih trgih pa stojijo imena in mogočni spomeniki mogočnih zločincev.

Od neštetihih krivic, ki jih je zagrešil totalitarni režim, je bilo samo malo popravljenih. V postopku denacionalizacije, ki bi moral biti končan že pred več leti, je rešenih komaj ena tretjina zahtevkov. Od več tisoč krivično obsojenih je delno ali v celoti oproščenih komaj 1500 obsojencev. Najbolj krivične in sramotne sodbe nekdanjih političnih sodišč, kot je na primer obsodba škofa Rožmana, pa so v Sloveniji priznane za pravno pravilne in so nedotakljive. Najvišja državna tožilka premišljeno krši z ustavo določeno temeljno človekovo pravico do razveljavitve krivičnih sodb, češ da to ni v javnem interesu, slovenska država se ne zmeni niti za mednarodne zahteve za odpravo komunističnih političnih sodb.

Slovenski katoličani in vsi slovenski demokrati takšne

nedemokratične razmere težko prenašamo. Morali pa jih bomo trpeti, dokler ne bomo opustili naivne misli, da so komunisti postali humanisti, da je z njimi mogoče normalno sodelovati, da bodo oni kdaj odkopali naše mrtve, povedali, kaj se je zgodilo, obsodili zločince in odpravili krivice, dokler ne bomo spoznali, da se smemo zanesti samo nase, odločno stopili v politično življenje in sami uveljavili svoje temeljne pravice.

Pretekli čas nas uči, sedanost nas opominja in prihodnost nas sili, da moramo slovenski kristjani takoj stopiti skupaj v enotno politično skupnost. Pri tem ne smemo šteti, koliko je enih in koliko drugih, ne tehtati, koliko teže ima kdo na eni ali drugi tehtnici, in ne računati, koliko bo kdo dobil in koliko bo izgubil, kdo bo za naprej imel več in kdo manj oblasti. Takšno štetje in takšni računi dokazujejo neiskrenost, dokazujejo, da ni prave volje združiti se v eno skupnost, ampak še naprej ostati dve, vsaka s svojim računom. Združevanje po takšnih računih pomeni, da bo v novo skupnost že vnaprej vgrajeno zlo razdora in neučinkovitosti. Če se dva resnično združita v eno, nobeden nič ne izgubi, vsi vse dobijo, saj ni več dveh ampak ena sama skupnost. Novi skupnosti so njeni starši zgled in ne ukaz, od staršev vsiljena ustava bi ji bila v pogubo in ne v razcvet. Nova enotna skupnost se mora sama nanovo oblikovati in živeti svoje življenje iz lastnega spoznanja in hotenja.

Slovenke in Slovenci, slovenski kristjani in demokrati, zbudimo se, brez sebičnih računov združimo svoje sile in sposobnosti v enotno politično stranko za bolj pravično prihodnost. Prišel je čas, da zavržemo staro navlako: ostanke totalitarne komunistične misli, oblast brezobzirnega liberalizma in sebične politike, ki eno govorijo in drugo delajo. Zahtevajmo novo politiko in izvolimo novo, slovensko oblast. Uporabimo svoje človeške moči in se zanesimo na pomoč vsemogočnega Boga, gospodarja zgodovine, pri katerem imamo mogočne prosilce, slovenske mučence.

Predsednik ZAD

Bill Clinton v Sloveniji

Sobotna slovenska oddaja „Okence v Slovenijo“, ki jo že leta po smrti njenega voditelja g. Čuka, vzgledno vodi aktivni časnikar g. Mirko Vasle s sodelovanjem njegovega brata v domovini, nas je 26. junija presenetila s posebno aktualnim sporedom — obisk predsednika ZAD Billa Clintona z njegovo hčerko, soprogo in tajnico zunanjega ministerstva ge. Albrigtovo.

Protokolarni obisk in izjave prezidenta Clintona so potrdili, da se ZAD zanimajo za RS, „ker je odlična kandidatka NATA in Evropske zveze.“ Tako predsednik B. Clinton.

Predsednik je pohvalil Slovenijo za soglasje z Natom v krizi na Balkanu in v Jugoslaviji. Slovenija je postala del Evrope in „isto bo morala postati tudi Srbija, toda prej bo morala reči NE režimu Slobodana Miloševica. Svet občuduje Slovenijo, je poudaril Clinton. Skozi je korakalo mnogo vojska in vihralo mnogo zastav, sedaj vihrajo v njej zastave, ki predstavljajo neodvisnost, demokracijo in v bodočnosti boljše življenje. K napadu jugoslovanske vojske pred 8. leti je pribil: „To se ne bo več zgodilo.“ Zgraditi moramo Združeno Evropo, demokratično, ki bo prvič v zgodovini živela v miru. Slovenija

lahko vodi po tej poti in ZAD ji b o d o pomagale.“

Slovenska vlada je pripravila Clintonu in njegovim spremljevalcem slavnostno večerjo na Brdu.

Clinton se je na Kongresnem trgu zahvalil za sprejem in zaključil: „Hvala in Bog z Vami!“

-Erne

Fotografija nam prikazuje predsednika ZAD Billa Clintona na srečanju s predsednikom SKD dr. Peterletom in Janesom Janšo (SDS). Clinton je priznal Sloveniji, da „je leta 1991 ravnala prav“, ko je oklicala svojo državnost

Kdaj pravica?

Pod tem naslovom Vida Valenčič v „Novem glasu“ št. 42 kliče obsodbo na čilskega generala Avgusta Pinocheta.

Ne poznam avtorice Vide Valenčič, vendar ne morem si misliti, da je ves gnev, ki ga naklada na generala zaradi sovraštva. Prej bi misli, da je napačno informirana o položaju v Južni Ameriki, ki naj bi bila „uklenjena v primež Pinochetove diktature“, ali pa je morda tudi ona iz gnezda komunističnih pisunov Sajeta, Podbevškove & Co.

Pravi Vida Valenčič: „Zadnje tedne buri duhove ... zelo enostavna zadeva, ki bi v vsaki normalni družbi predvidevala eno samo rešitev: obsodbo.“

No, tako „enostavno“ so izvajali boljševiki tudi pri nas: obsodba in smrt. Celó še danes to obljublajo nekateri zadržti s predsednikom Kučanom na čelu: „dekvalifikacija, likvidacija.“

Če je družba „normalna“, sodne zadeve niso „zelo“ enostavne. Če pa je ta nenormalna, boljševiško — revolucionarna, potem je sodba in smrt enostavna zadeva. To smo doživljali doma med revolucijo in po njej: genocid, „ljudska sodišča“, zaplembe in krvavi teror.

„Protagonist je ostareli nekdanji čilski diktator Pinochet, nemoralna figura, ki se je dokopal do oblasti z golim nasiljem...“

Ne vem, če Vida Valenčič lahko sodi koga o morali, tudi Pinocheta. Vem pa, ker sem bil blizu dogodkov, da je Pinochet z udarom preprečil Allendeju, kastrovemu agentu, da bi razširil Kubo tudi na vso Južno Ameriko. Ne le Čile, tudi Argentina, Uruguay, Paraguay, Bolivija in Brazilija so odobravale dejanje generala Pinocheta in čilske vojske. Dokaz zato je sedanji čilski predsednik Frei, parlament in čilsko ljudstvo, ki je odločno proti vmešavanju španca Garzona. Prav tako so se izjavili tudi drugi predsedniki južnoameriških držav. Ta sodnik Garzon naj bi raje doma iskal boljševistične teroriste, ki so zažgali državljansko vojno in pobijali na debelo celo s pomočjo Internacionalne brigade — španski borci!

„Pinochet je v 70 letih med drugim stal na čelu nore mednarodne organizacije Condor, ki je sistematično udeležena teror v celotni Južni

Ameriki”.

„Nora“ mednarodna organizacija Condor je odkrivala komunistična gnezda, kjer so kastrovi agenti zbirali vse mogoče nakradeno orožje, medicinski material ter lažno propagando za dan, ko bi zažgali boljševistično revolucijo po vsej latinski Ameriki. Kaj bi ta doprinesla Ameriki, je dovolj jasen dokaz komunistična Kuba, ki poleg tiranije trpi še veliko gospodarsko in kulturno krizo, ob pomanjkanju vsega.

Mimo rede vprašam Vido Valenčič če je kje kdaj napisala, da je bila mednarodna tretja Internacionala ter KP tudi „nora organizacija“? „Posamezne policije in tajne službe (naštevam države južne Amerike), pa so med sabo tesno sodelovale v imenu skupnega cilja: zasledovati politične nasprotnike...”

Da, posamezne policije, posebno pa vojske teh dežel so med sabo tesno sodelovale v imenu skupnega cilja: zasledovati komunistično gverilo in razbiti zločinske tolpe, ki so ropale trgovine, lekarne, banke ter streljale na policijo in vojaške straže. Ker so jim prekrizali račune, zato je še danes vik raznih „Madres de plaza de Mayo“, homoseksualcev ter ekstremne levice po teh in tudi evropskih državah.

„Še danes je v Evropi na stotine čilskih državljanov, k so med pinochetovo diktaturo izrabili beg...”

Če bi zapisala direktno „čilskih komunistov“ bi bilo pravilnejše. „Madres de Plaza de Mayo“, ki mnoge niso matere, temveč plačane služkinje pa krožijo po trgu in jokajo za sinovi, ki jih niso rodile. Kaj imajo te „dame“ z belimi rutami na Kosovem?

„O preteklosti se v Čilu ne govori. Med najhujše pinochetove zločine pa gre uvrstiti tudi nenehno mučenje katerega zadaja sorodnikom tisočernih desaparecidosov s tem, da se ne razkrije, kje se nahajajo skupinska grobišča.”

„Desaparecidos“ se sami javljajo iz evropskih držav, katere so jim nudile zavetja. Čudno, da bi komunistične organizacije „Človečanskih pravic“ ne našle grobišč, katerih si tako želijo Garzon & Co. Kaj pa če jih ni?

Nasšli smo celo grobišča, brezna in rove komunističnih zločinov,

katera so ti držali v strogi tajnosti in skrbno zabrisana.

General Pinochet je kriv za nekaj, kar naj bi bilo, pa ni - „ljudska sodišča“ in „rešitev“- likvidacija. Koliko je bilo tega v Sloveniji!

„Pot do pravičnega mednarodnega zakonika ... bi pripomogla tudi novemu Chilu, ki si je iz še obstoječega strahu, kratkomalo obvezala oči z lažno tančico pozabe na preteklost“.

Chilskega naroda pod Pinochetom ni bilo strah. Skrbelo pa je ljudi, če bo tisti, ki bo Pinocheta zamenjal tudi tako odločen proti boljševikom. Pinochet ni samo rešil državo komunistične sužnosti in morij, temveč jo je ekonomsko dvignil, da je ena najnaprednejših v razvoju in blagostanju na tem koncu sveta.

Čilski predsednik Edvard Frei je v razgovoru z francoskim dnevnikom dejal: „80% čilencev želi, da bi se Pinochet vrnil.“

„Obstoječi strah“ je bil pod Allendejem, ko je narod videl, da je ta na široko odprl pot kubancu Fidelu Castru. Čilski narod si ni obvezal oči z nobeno tančico pozabe. Še vedno mu je v svežem spominu Allendejeva mešetarija s komunisti. Narod je ponosen zmage nad komunizmom, zato daje priznanje in zažvalo generalu Pinochetu in vojski, kljub nekaterim dejanjem, ki so v revoluciji skoraj neizogibni.

In končno vprašanje Vidi Valenčič: Kaj vas skrbi pravica na drugem koncu sveta, ko pa je doma še vedno skrita pot mernik in se španski sodnik Baltasar Garzon s „svojimi nitmi široke mreže“ previdno izogiba tako Slovenije kot Kube?

„Zadnje tedne buri duhove takorekoč celega sveta...“ je zapisala Vida Valenčič. Da, vsi svetovni mediji in organizacija človekovih pravic v rokah svetovnega kapitala takoj vržejo že pripravljeno sodbo na tistega, ki se drzne postaviti ovire zločinskemu komunizmu.

Za te ljudi so vedno ene smrti upravičene: smrti komunističnih likvidacij in celo genocida, druge smrti, ki so vzrok obrambe proti temu nasilju pa so zanje zločini. Prav tako so eni diktatorji, tirani: Franco, Videla, Pinochet, drugi pa so zaslužni maršali, predsedniki, komandanti: Stalin, Tito, Castro, Che Gevara.

Zares Vida Valenčič,

Kdaj pravica?

Uredništvo Tabora se pridružuje čestitkam številnih glasilcem slovenske pomladi ob nakupu lastnega podjetja in oživiljenju „Nove Demokracije“

Nova demokracija

Socialdemokratska stranka Slovenije je 11. maja odkupila podjetje Nova obzorja, ki izdaja Demokracijo. Podjetje je bilo last dr. Ludvika Čanžka. Z lastniškim prevzemom želi stranka urediti poslovanje podjetja in tudi zagotoviti nemoteno izhajanje časopisa v prihodnje. Odločitev Izvršilnega odbora stranke je zato odgovorna in pravočasna, še posebej, če želimo izboljšati kakovostno raven Demokracije pred bližajočimi volitvami po dvokrožnem večinskem sistemu. To pomeni, da bo Demokracija postala osrednji časopis pomladne predvolilne koalicije, do katere bo glede na zakonitost tega modela slejkoprej moralo priti.

Uredniška politika se poslej ne bo „ožila«. Namen je, da Demokracija še naprej ostane široka in odprta znanilka pomladnih političnih idej. Le s takšno lahko ohranjamo minimalno ravnotežje v sicer pristranski slovenski medijski sceni. S spremembo lastništva pa je nastala ena, po mojem prepričanju pozitivna sprememba. Demokracija ni nič več zasebna last, ampak je last vseh, ki smo člani SDS. Zato imamo vsi večjo odgovornost za dvig naklade, od katere je odvisna njena uspešnost v prihodnje. Celo znotraj stranke imamo še velike „rezerve«. Od uspešne Demokracije ni odvisen le rezultat stranke, ampak tudi koalicije, in, brez pretirane patetike, posredno tudi usoda naše demokracije. Zanj pa nam ni vseeno. Zato začnimo pri začetku: uveljavljajmo demokracijo z Demokracijo!

Razgovor z dr. Antonom Drobničem

(po radiu „Okence v Slovenijo“)

Mirko Vasle: Prav lep pozdrav g. dr. Drobnič! Kako to, da ste prišli na obisk v Argentino?

V Argentino sem si želel priti že dolgo, da bi videl in se srečal z velikim številom Slovencev, ki so tukaj že dolga leta in se na lastne oči prepričati o njihovem življenju.

Kako ste bili izvoljeni za državnega tožilca?

Ko se je spremenil družbeni sistem v Sloveniji, so iskali novega državnega tožilca, sem to nalogo sprejel po krajšem premisleku in bil nato v parlamentu izvoljen za to funkcijo.

Katere so bile glavne težave, s katerimi ste se srečavali ob nastopu službe?

Težave bi lahko označil tako, da državno tožilstvo ni bilo tožilstvo samostojne države Slovenije. Potrebno je bilo to tožilstvo modernizirati. Za to je bilo veliko dela, saj je bilo potrebno ustvariti nov zakon o državnem tožilstvu, ki je dal novo obliko ustanovi. Težave so izhajale iz nekdanjega režima.

Težave pa so bile predvsem v ugotavljanju zločinov, ki so se dogajali med vojno in po vojni in tudi tistih, ki so se dogajali med osamosvojitveno vojno. V kasnejšem času pa so težave nastopile z odkrivanjem kriminala, ki se v Sloveniji čedalje bolj pojavlja.

Kaj pa procesi proti domobrancem in škofu dr. Gregoriju Rožmanu? Ali mi lahko o tem kaj poveste?

Vprašanje je pravzaprav povezano. Kar je v Sloveniji še vedno „tabu“ tema, je slovenski protikomunistični upor. Kot je znano, je med vojno v okviru tkzv. „osvobodilne“ vojne, bila tudi stalinistična revolucija, kot so takrat rekli. V okviru te revolucije, je bilo izvajano ogromno nasilje nad civilnim prebivalstvom. To prebivalstvo se je temu terorju uprlo in organiziralo samobrambo v Vaških stražah, po padcu italijanske okupacije pa Slovensko domobransko vojsko. To je še danes do neke mere „tabu“ tema. Danes se temu problemu izogibljejo, bodisi zgodovinsko kot tudi pravno. To temo bo treba prej ali slej

strokovno, pravno in zgodovinsko zaključiti in povedati, kaj se je v resnici dogajalo. Proces proti škofu Rožmanu, je nek zunanji znak, kaj se je dogajalo med vojno v Sloveniji. S procesom škofa Rožmana, so povezana skoro vsa vprašanja v tem času, tega žalostnega obdobja, ko so Slovenci prišli v položaj, da so se streljali med seboj in je prišlo do bratomornega boja. Ta proces zoper škofa Rožmana in druge slovenske voditelje protikomunističnega odpora, je najbolj pomemben in sramoten proces v Sloveniji in zato sem predlagal, da se ga ponovno pregleda: kaj je bilo res in kaj ni bilo res. Na žalost je nova državna tožilka prvi dan svojega službovanja obljubila, da bo ta proces umaknila in že nekaj dni po svojem nastopu, to tudi storila. To je bila velika napaka, pravzaprav sramota za slovenski narod. Nova tožilka je preprečila, da bi samostojno in neodvisno sodišče ta proces mirno, pravno in strokovno preučilo in ugotovilo, kaj je na tem procesu resnica in kaj je laž. To je velika težava in sramota za Slovenijo in ovira za pravo narodno spravo.

Obstoja v Sloveniji kakšna ustanova človekovih pravic?

Da, v Sloveniji imamo uradno ustanovo za varovanje človekovih pravic. Ustanova je dobivala zahteve po razčiščenju umorov med vojno in po njej. Od pamtiveka je pravica, da za svoje mrtve poskrbe svojci, da svoje mrtve pokopljejo in če svojci teh možnosti nimajo sami, poskrbi za ljudi, ki so bili vrženi v brezna ali kjerkoli — država. Imamo po ustavi varuha človekovih pravic, ki bi moral poskrbeti po svoji dolžnosti, da bi te žrtve obravnavali z vsem dostojanstvom in častjo, da bi bili pokopani kot ljudje, ne pa kot živali ali divje zveri. Žal moram povedati, da slovenski varuh človekovih pravic nima za te zadeve prav nobenega posluha in za to tudi na moja večkratna opozorila ni napravil ničesar, da bi se ta krivica popravila, da bi ta problem uredili in potem mirno živeli.

Bi za konec pogovora radi še kaj dodali?

Dodal bi samo to, da sem tukaj, kamor sem želel priti, doživel tisto slovenstvo, ki naj bi bilo v domovini. Zato sem hvaležen vsem, ki so mi omogočili, da sem doživel to pristno, živo slovenstvo v Argentini. Nekateri pri nas govorijo, da je to slovenstvo izpred časov pred vojno od leta 1945. Sam pa sem videl, da je to slovenstvo sodobno, zdravo in da bi to slovenstvo v Argentini lahko bilo zgled nam v domovini, kako je treba negovati slovenstvo po krščanski kulturi.

V imenu radijske oddaje „Okence v Slovenijo“ se vam najlepše zahvaljujem za pogovor in vam želim srečno vrnitev v Slovenijo!

Goli otok, zrcalo komunistične zlobe

Torkarjeva knjiga o komunističnih zločinstvih na Golem otoku je zdomcem več ali manj znana. Partijci so leta preprečevali njen dostop izven države, prav tako revijo „Borec“, ki je v posebni izdaji objavila anketo redkih rešencev iz tega rdečega pekla. Ker republiški mediji — TV, časniki in revije stalno blatijo protikomuniste, jim očitajo izdajstvo, je prav, da priobčimo k tej žalogrni nekaj zgodovinskih dejstev.

Pirjevec pripoveduje, da je Tito v zadnjih mesecih 1948 potoval širom po državi in imel govor za govorom, uslužbenci UDBE pa so kot panični pozaprli veliko ljudi, ki so bili, čeprav anonimno, ovadeni. Proti koncu poletja je bila sprejeta odločitev o ustanovitvi kazenskega taborišča v prepričanju, da je samo s trdo roko mogoče zadušiti poskus opozicije.

Goli otok je bil brez vode in vegetacije, brez človeških bivališč, izpostavljen pekočemu soncu, poleti in v zimi burji. Jetniki so morali tu pretrpeti procese „prevzgoje“. Mnogi niso preživeli (Podobni prevzgoji je KP izvrševala tudi med mnogimi slovenskimi duhovniki in laiki. op. ur.)

Vladimir Dedijer trdi v prilogah za življenjepis J. Tita (1984), da je bilo na Golem otoku čez 50 tisoč oseb. Dedijer zatrjuje: „Če upoštevamo, da so bile hudo prizadete tudi družine, sorodniki zaprtih, da so ti izgubili delo, bili pregnani iz svojih domov in izobčeni iz družbe, njihove žene prisiljene na ločitev, ni pretirano reči, da so čistke zajele trikratno število oseb.

Znano je, da je pobudo za koncentracijsko taborišče dal Krajačič, vso organizacijo pa podprl Edvard Kardelj.

Celjan

Kadar se ljubi zares

Kadar se ljubi zares
vsi dnevi so praznik
in noči so rosna preproga
hrepenjenja in sanj.

Kadar se ljubi zares
sreča sanja v strahu
in sanje prečutih noči
spletajo srečo boječo.

Kadar se ljubi zares
so nebesa v očeh.
Beseda je pesem
in pesem je čar melodij.

Kadar se ljubi zares
lice rdečijo v pogledu
in v dotiku rok
bije nemirno srce.

Kadar se ljubi zares
se ne straši ovir
ves svet je odprt
ljubezen prestavlja gore.

Mrtvi živim!

Pomlad smo začutili v naše grobe,
pognal se sok je v leščevje in smreke.
Čprav nam žica roke gnile veže
so nekam lažje nam postale veke.

Kako smo umirali, morda že veste?
Bil je večer, zahod v krvavi peni.
Ko mesec vstal nad Rogom je za pričo,
so curki brizgnili skoz noč ognjeni.

Med resjo padali smo kakor snopi,
z rokami grebli kakor k tlom pobiti.
Ko mesec je presvetlil zadnje krošnje,
smo bili z zlatom in z krvjo obliti.

Brez sveče, križa in brez rože,
naš dom samotno je grobišče.
V nočeh, ko veter gospodari,
nas komaj zver za hip obiše.

Strti cvetovi
(Brošura v taborišču Lienz)

O Gorenjskem domobranstvu

(nadaljevanje)

Domobranske postojanke so morale varnostni policiji in Centru poleg dnevnega in tedenskega poročila pošiljati tudi prijave novih članov, ranjenih, padlih ter število partizanskih ujetnikov in pribežnikov.

Februarja 1945 je gestapo aretiral nekaj vodilnih gorenjskih domobrancev, ker naj bi odkrili ilegalno organizacijo, naklonjeno zaveznikom.

Postojanke so bile nastanjene na kmetijah (Bitne, Hotavlje, Tupaliče, Goriče), v šolah (Dolsko, Voklo), ljudskih domovih (Cerklje, Škofja Loka), župniščih (Lahovče, Kovor, Kresnice), gostilnah (Domžale, Stranje).

V Tržiču so se naselili v tovarni Peko, v Bobovku pa v kmečko hišo, ki je spadala k industrijskemu obratu. V Mekinjah so bili v delu samostana, v Smledniku pa v gradu. V Gorenji vasi so bili v Sokolskem domu, šoli in na treh domačijah. V Suhem Dolu so bili pri Kacinu, Koširju in Sedeju, v Lučinah na kmetiji Selevce, 15 pa v bunkerju nad postojanko. Na Črnem Vrhu so bili pri Dolenčevih in Koširjevih. Na Sopotnici so bili na kmetiji „Pri Muretu“, na Sv. Križu pa v mežnariji. V Kranju so se nastanili v barakah za tovarno IKA. V Vodicah so bili pri Lužarju, kjer je bila pred vojno žendarmerija, med vojno pa občina. V Prašah so bili v gostilni „Na baraki“. V Domžalah so bili v kolodvorski restavraciji in gostilni Keber. Na Vačah pa so se domobranci zadrževali na domačiji „Pri Ježu“. Naseljevali so se tudi na postojanke, ki so jih izpraznili Nemci, tako na primer na Jezerskem, Preski, Kokrici.

Na postojankah je bilo veliko mož kmečkega rodu, veliko pa je tudi delavcev, posebno na postojankah blizu industrijskih središč.

Ena tretjina mož je bila poročenih. Žensk na postojanke niso sprejemali, razen kuharice. Ko sem pregledovala arhive, sem sestavila seznam vseh mož, ki son bili kdaj koli pri Gorenjskem domobranstvu. Skupno število presega 3500. (Dozdajšnji sezname so navajali številko

okoli 2500, vendar sem po pregledu arhivov Gorenjskega domobranstva, Slovenskega domobranstva, Komisije za ugotavljanje zločinov okupatorjev in njegovih pomagačev, Odborov osvobodilne fronte, Krajevnih ljudskih odborov, prijavnic vojne škode, zaplemb, prišla do številke — čez 3500 mož)

Na postojankah je bilo hkrati do 60 mož. Izstopa postojanka Domžale, kjer jih je bilo trikrat toliko. Številčne so bile postojanka Škofja Loka, Tupaliče, Črni Vrh, Suhi Dol in Voklo. Več kot 100 domobrancev je bilo tudi v Udarni četi. Aprila 1945 je bilo v Predosljah 42, Brdu 124, Cerkljah 123, Smledniku 60, Tupaličah 75, Mengšu 33, Lahovčah 65, Suhem Dolu 164, Goričah 31, Žabnici 52, Brezjah 62, Kranju 69, Bobovku 29, Voklem 62, Mavčicah 40, Domžalah 100, Vodica 55, Litiji 70, Gorenji vasi 135, Črnem Vrhu 140, Škofji Loki 152 in Sopotnici 42 domobrancev.

Nemci niso želeli močnih postojank, zato so ponavadi, ko je število mož postojanki preseglo 100 po ducat mož predstavili na druge postojanke ali pa ustanavljali nove. Posebno proti koncu vojne so se pojavljale nove posadke, kjer število mož ni preseglo 30. Po vstopu moža na postojanko je poveljnik Dichtl zaprosil delovni urad, da bodočega domobranca oprosti delovne obveznosti. Delavci, ki so bili zaposleni v strojni ali kakšni drugi oboroževalni industriji, niso mogli dobiti delovnega urada in se torej niso mogli uradno priključiti domobranstvu.

Do konca leta 1943 je bilo v Gorenjsko domobranstvo vpisanih 565 posameznikov. Največji priliv je bil novembra 1944 in januarja 1945.

15. septembra 1944 je potekel rok partizanske amnestije, rezultata pa ni bilo posebnega. Med amnestijsko propagando so se v škofjeloškem okrožju prijavili trije domobranci, en Francoz in en Nemec. Tudi v drugi amnestiji 15. januarja 1945, ni bilo zanimanja — prav nasprotno. Časopis „Gorenjski domobranec“ je spodbujal k vstopanju v domobranske vrste: „15. je minil. Vsem zapeljanim, ki se jih ne drži bratska kri, so naša vrata odprta in zadnji čas je, da zavržete klaverno družino. To so naše misli k 15. januarju 1945.“

Večina mož, ki so vstopali med prvimi na domobranske postojanke, je bilo letnikov 1905 — 1915, torej, starejših.

V celotni strukturi je opazna starejša populacija. Najštevilnejši so zastopani letniki, rojeni med 1900 in 1910, teh je čez 500. Veliko je tudi letnikov 1920-1924, verjetno predvsem na račun prebeglih prisilno

mobiliziranih vojakov v nemško vojsko. Teh mož, rojenih med 1920 in 1924, je bilo 465. Najmlajši gorenjski domobranec je bil rojen leta 1929, do 80 mož pa je bilo rojenih pred letom 1900. Edino v Udarni četi so prevladovali mlajši domobranci, saj je bila ta enota gibljiva po terenu.

Nekdanjih prisilno mobiliziranih nemških vojakov je bilo v domobrantskih enotah do 369, precej več je bilo nekdanjih partizanov, kar 28% oziroma 734. Zanimivo je, da so bili skoraj vsi prisilno mobilizirani nemški vojaki, preden so prišli na domobrantske postojanke, v partizanih. Tan so ostali v povprečju le do štirinajst dni. Postojanka Predoslje je imela največ nekdanjih nemških vojakov, ki so bili najdalje v nemški vojski, številčno pa je bilo največ nekdanjih nemških vojakov na postojanki Domžale. Domobrantsko vodstvo je dobilo nalogo, naj poizve, ali je v nemški vojski kak fant, ki bi rad prišel na dopust in bi bil pripravljen stopiti med domobrante. Dichtl je v imenu gestapa uredil vse, da je vsak, ki je to želel, dobil dopust, nato pa sporočil v enoto, da je vojak pobegnil k partizanom. Tako naj bi s pomočjo Selbstschutza in Marschbefelov spravili na postojanke 200 dezerterjev.

Postojanke Kovor, Domžale, Škofja Lokla in Žabnica so imele največ partizanskih dezerterjev, tu jih je bila več kot polovica celotne posadke. Delež nekdanjih partizanov je precejšen tudi na postojankah Smlednik in Tupaliče, in sicer kar četrtina. Zanimivo je, da na postojankah Črni Vrh, Gorenja vas in Lučine niso imeli nemških prebežnikov, Voklo in Škofja Loka pa jih imela le nekaj. Postojanki Gorenja vas in Lučine nista imela niti partizanskih ubežnikov. Za postojanke, ki so sodile k finančni straži si to lahko razlagamo z zgodnjim močnim vplivom slovenskega domobranstva — možje so bili tudi na postojankah Št. Jošt in Rovte, na ostale postojanke pod finančno stražo pa so se najbrž nekdanji nemški prisilni mobiliziranci bali pridružiti, ker so bile pod močnejšim nemškim vplivom in so se bali zaradi tega dezerterstva. Nekajkrat so bili na seznamih posadke vodeni tudi por drugim imenom. Nemški vpoklicanci so bili na postojankah zaželeni, saj so znali rokovati z orožjem pa tudi mlajši so bili. V Celovcu so „nemške vojake na dopustu“ snubili oboji. Partizani in domobranci so prihajali v hotel Laznik, kjer so bili nastanjeni dopustniki in jih prepričevali, naj se jim pridružijo. Veliko nemških vojakov se je pridružilo domobrancem, ko so bili na bolniškem dopustu. Največ jih je na postojanke pripeljal dr. Pavle Krajnik.

Postojanke so bile razen udarne čete teritorialno omejene le na svoje

posadno območje. V večje akcije pa so hodili tudi z drugimi postojankami. Največje skupne akcije gorenjskih domobrancev so bile v smeri proti Gornjem Gradu decembra 1944 in januarja 1945, pohod v Kropo januarja 1945, akcija v Idriji in Žiri aprila 1945.

Partizani so domobranske posadke večkrat napadali.

19. julija 1944 je bila uničena domobranska posadka Hotavljec. Avgusta 1944 je 1. bataljon Gorenjskega odreda napadel postojanko Lesce. Oktobra 1944 so napadli Cerklje. Postojanko Gorenja vas so partizani večkrat blokirali, od septembra do decembra 1944 kar štirikrat. Decembra so napadli tudi postojaki Lučine in Suhi dol. 8. marca 1945 je Prešernova brigada uničila postojanko Sv. Križ.

Med vojno v spopadih ni umrlo več kot 50 domobrancev. Tik pred koncem vojne je bilo ubitih nekaj poveljnikov. Petra Cerarja, poveljnika domobrancev v Domžalah je ustrelil neki partizan, ko so bili v patrulji v Nožicah pri Homcu. Franca Juvana, poveljnika vaške postojanke so ustrelili partizani iz zasede, ko je hitel na sestanek v Dolsko.

Zakrite oči generala Maistra

V prvem nadstropju stavbe na Komenskega 11 v Ljubljani je Socialdemokratska stranka Slovenije pred petimi leti odkrila doprni kip generalu Rudolfu Maistru. Slovesni trenutki tega dne so zabeleženi na video posnetkih, o kulturnem dogodku so pisali tudi mediji, saj skorajda ne bi smelo biti Slovenca, ki se ne bi spoštljivo priklonil spominu tega velikega in pomembnega moža. V znak posebnega spoštovanja in priznanja Maistrovo oprsje vse od dne odkritja kipa prekriva slovenska zastava, ki je ni doslej še nihče oskrnil do današnjega dne. Nekdo izmed nepoklicanih obiskovalcev ali morda celo tukaj bivajočih prebivalcev je namreč z oprsja snel zastavico in jo nato z „junaško“ roko zadrnil Maistru okoli oči. Kaj je hotel vrli Sovenec (SLOVENAC) s tem povedati, ve le on sam. Vsekakor bi bilo umestnejše, če bi plaval kje v balkanskem kotlu, saj tam ne primanjkuje junakov, ki imajo radi zavezane oči in „ne čujejo dobro“.

Vera Ban

Pozno a ne prepozno

(Razmišljanje o slovenski spravi)

Soglašamo s pesmijo dr. Igorja Urbasa, da se v življenju da marsikaj razložiti, a vsega ne opravičiti.

Dr. Urbas je poleti l. 1991 zapustil domovino in se znašel na drugem bregu slovenske zgodovine — med zdomci. Resnica je, tako Urbas, da koles zgodovine ne moremo zavrteti nazaj in mrtvih ne obuditi. Urbasova sodba o domobranskem sodelovanju s fašizmom in nacizmom je nestvarna, ker ne odgovarja resnici. KPJ in KPS sta se že v začetku italijanske in nemške zasedbe odločili za prvo obdobje rdeče revolucije in v prvih mesecih pobili desetine demokratičnih voditeljev v Ljubljanski pokrajini.

Dr. Urbas v napovedanem eseju: „Skušal bom dokazati, da sprava zdaj ni možna, ker izhaja iz napačnih premis ali razlogov.“ Urbas o spravi: „Možno je zapovedati spravo in pomirjenje. To sta storila na spravi slovesnosti l. 1990 v Kočevskem Rogu državni predsednik Milan Kučan in nadškof dr. Šuštar. Vendar izgleda, da sprava v določenih krogih ni zalegla. Kučanove besede „mi smo pobijali, vi ste pobijali“, niso resne in pomirjujoče. Komunisti so pobijali že v začetku revolucije, Vaške straž so se le branile.

Bert Pribic zatrjuje v svojem eseju: „Kadar bodo beli priznali delež svoje krivde, potem slovenski komunisti v narodu ne bodo imeli nobene opore več. Dokler se to ne zgodi, je sprava nemogoča.“

So Pribičeve želje stvarne???

Oktobra je obiskalo Argentino 190 slovenskih rojakov iz domovine. V razgovoru —zlasti mladina— so mi nekateri potrdili, da slovenski narod resno želi spravo.

Bert Pribic v svojem eseju zatrjuje: „Če komunisti ne pridejo do spoznanja zmot, se bomo težko pomirili in bo imel dr. Anton Trstenjak prav, da potrebujemo še dve generaciji, da pride do sprave in da se očistimo zla. Slovenski domobranci so verjeli v svoj prav in še verjamemo. Rdeči so verjeli v svoj prav, pa še verjamejo, čeprav ne več tako zagrizeno. Revolucija se je že dolgo tega izčrpala, domobranstvo se je spet prerodilo, kot da bi izstopilo iz groba.“

Pribic nadaljuje: „Eni in drugi so bili in so še sinovi slovenske zemlje. Bog si ni izbral boljših, usoda je bila naklonjena rdečim.

Domobrankska vera je pripomogla, da se je ohranil velik del slovenskega naroda."

Publicist Viktor Blažič pravi, da je sprava na dražbi. „Bilo bi dobro za vse, če bi odvisniki preteklosti čimpreje spoznali, da je vsakršna hladna vojna pozicija nevzdržna“.

Vemo, da se bo razprava o krivdi nadaljevala. Slovenski domobranci nismo imeli izbire, komunisti so nas pognali v boj za obstoj in doživeli smo izdajo zaveznikov in lastnih rojakov.

Razprava s komunističnimi „prenovitelji“, levimi liberalci se nadaljuje. „Svobodni“ slovenski partizani so avgusta (21.08.1997) podpisali deklaracijo (dr. Ludvik Čanžek) z naslednjimi dokazi:

„Partizanstvo ni bilo samo velika zgodovinska epopeja, bila je tudi največja tragedija v narodovi zgodovini. Vodstvo KPS je OF in partizanski boj proti vojaškemu sovražniku zlorabilo za boj proti razrednemu sovražniku, za komunistično revolucijo in za uvedbo diktature. Kardelj, Kidrič in drugi so vedeli, da je vojaški poraz proti fašizmu in nacizmu neizbežen in da bo Slovenija osvobodjena tudi brez partizanov. Zavedali so se, da KPS ne bo prišla na oblast brez partizanov in OF. Ker je partija potrebovala partizanstvo za uresničitev svojega strateškega cilja — za revolucijo, je OF in osvobodilni boj proglasila za svoj monopol in začela boj proti vsem, ki se niso podredili OF, proti antikomunistom in drugim domoljubnim vojaškim formacijam, posledica tega je bila znatna oslabitev protiokupatorskega boja. Ponekod se je ojačil močan domobranski vojaški odpor proti partizanstvu. Začela se je bratomorna vojna. Komunisti so uspeli izvesti svoj načrt s pomočjo zaveznikov, ki so se odločili izročiti vse protikomunistične formacije Titu in Sovjetom.

Prva dva meseca l. 1945 so izvensodno na barbarski način pomorili ali žive pometali v rudniške jaské in jame. Žrtve na protikomunistični strani so bile več kot 15 tisoč Slovencev, in 200 tisoč razoroženih Hrvatov, Srbov in Nemcev ter pripadnikov raznih narodnosti.

KPS je leta 1945 zlorabila partizanstvo, da je uvedla komunistično strahovlado, ki je številnim državljanom prinesla smrt ali taborišča in prisilno delo. Tisoče je pregnala v begunstvo in odvzela premoženje zasebnikom in organizacijam.

Deklaracija navaja:

„Posledice desetletja trajajoče komunistične vladavine bodo čutili še naslednji rodovi, kajti sile komunistične kontinuitete še danes vladajo

v Sloveniji. Njihov sestop je bil ponovna prevara, je zloraba demokracije.

Danes so te sile številčno in finančno močne in odločajo v vseh ravneh oblasti. V njihovih rokah je še vedno večina medijev, bank, gospodarskih in družbenih organizacij. Bivši udbovci, upokojeni za časa Demosa, so zopet na najvišjih položajih v Slovenski obveščevalnovarnostni agenciji. Svojo opozicijo nadzirajo torej tisti, ki so nadzirali nasprotnike v komunizmu. Nekoč so ščitili revolucionarne pridobitve, danes naj bi demokracijo. Kakšna zloraba oblasti! Kakšen posmeh volilcem! Na dva poziva v „Demokraciji“ in „Delu“ za odstranitev udbovskih kadrov niso do danes odgovorili. Predsednik države Milan Kučan, predsednik vlade dr. Janez Drnovšek in podpredsednik vlade Marjan Podobnik, sedanja oblast zanemarja žrtve revolucije in se obotavlja popraviti krivice, storjene v imenu revolucije. Tak je današnji čas, taka je slovenska stvarnost.

Deklaracija navaja med drugim: „Mi svobodni partizani, borci za svobodo in ne za komunizem, se zavedamo težkega bremena dolgoletne komunistične diktature v Sloveniji, čeprav ta ni bila naš cilj. Naša dolžnost je, da prosimo odpuščanja svojce po vojni pobitih ter vse tiste rojake, ki so bili pregnani, zapostavljeni, ki so utrpeli materialno škodo in bili prikrajšani pri šolanju in poklicu. S prošnjo odpuščanja si olajšamo vest, saj se bomo odslej ločili od tistih, ki še danes zagovarjajo ali zakrivajo zločine komunističnega dela partizanstva. Z našo deklaracijo prispevamo kot neposredni udeleženci narodnoosvobodilne vojne svoj delež k zgodovinski resnici o partizanskem gibanju. Z ustanovitvijo ZSP dokazujemo zgodovini, da je naša generacija sposobna ločiti se od zla, od diktature ter ideološkega enoumja in jih javno obsoditi. Naša prošnja odpuščanja prihaja pozno, a ne prepozno. Še živi nekaj partizanov. Še živi nekaj žrtev ter oškodovancev revolucije in komunističnega terorja, povsem pa še obstaja slovenski narod“.

P.S.: Dr. Anžič se oglašša šele po 50. letih.

Kje so bili njegovi partizani, ko so imeli priložnost pridružiti se ilegalnim borcem spomladi leta 1942, septembra 1943, četnikom v Grčaricah, Vašekim stražam v Novem mestu, na Turjaku in v Begunjah.

„Demokracija“, glasilo strank slovenske pomladi, je priobčila

enokolonski članek o nujnosti sprave med obema političnima taboroma v RS. G. dr. Peter Urbanc, zgodovinar in znanstveni politolog že v začetku svojega razmišljanja zatrjuje: „Sprava ni mogoča brez rešitve primera sodbe zoper škofa dr. Gregorija Rožmana. Okrožno sodišče v Ljubljani priznava izven sodne poboje po 1. maju 1945, vztraja pa še vedno s trditvijo lažnivih očitkov proti dr. G. Rožmanu, generalu L. Rupniku in na smrt obsojenim slovenske domobrance, čeprav pisci vedo, da so prav ti s svojimi nastopi rešili stotine štajerskih beguncev, na tisoče rešil iz italijanskih taborišč. Greh vseh obsojencev je samo to, da so obsojali komunistične zločine med komunistično revolucijo.

Skoberne Slavko.

Enciklopedija Slovenije – sramota slovenskih zgodovinarjev

Množični poboji okoli 15.000 Slovencev po koncu vojne so bili „logično nadaljevanje komunističnega partizanskega početja med vojno.“

Po letu 1990 so slovenski zgodovinarji napisali že številne nove knjige o novejši slovenski zgodovini, napisali so številne nove šolske učbenike, izšli so novi leksikoni, nenehno izhajajo nove zgodovinske študije v raznih revijah in zbornikih, toda pogledi naših profesionalnih zgodovinarjev (kakšna izjema sicer obstoja) na doganje med drugo svetovno vojno na Slovenskem se skoro v ničemer spremenil od tistih iz obdobja 1945-1990.

Enciklopedija (ES) je prišla do črke Š in kdorkoli bo listal po dosedanjih 12 zvezkih, se ne bo mogel poučiti o tem, kaj se je med vojno v resnici dogajalo v Sloveniji. Vse to revolucionarno početje, zloraba okupacije, zloraba upora za revolucionarne namene KPS, vsi s številnimi posamičnimi in množičnimi umori, to vse in še marsikaj za ES ne obstoja. Uredniki raje, kot da bi skrbeli za objektivnost in resnično, še naprej posvečujejo številna gesla komunistične dejavnosti in še naprej po geslih o narodnih herojih objavljajo zraven tudi obvezno njihove slike.

Le kdaj se bodo Slovenci v prihodnosti mislili o urednikih ES, ki svojo največjo pozornost posveti številnim in najhujšim zločincem.“

Ivo Žajdela

Grobišča na Celjskem in drugod

Grobišče Bežigrad — Gaji — Čret

Tukaj počiva med 6-8.000 ali več slovenskih domobrancev, Celjanov slovenske in nemške narodnosti, hrvaških ustašev, kočevskih Nemcev (brežiških), nemških ujetnikov, Romov, verjetno pa tudi židov (400-600). Žrtve so bile pokopane v protitankovski graben, ki se je vil od „Mlinarjevega Janeza“ proti Sodovi hiši pri tovarni EMO. Prav tako je bilo tu veliko gramoznih jam, strelskih jarkov in drugih jam. V smrekovem gaju pod Bežigradom (tam, kjer so sedaj železniški tiri Cinkarne), počiva veliko Celjanov. Nekaj slučajnih imen: Sovič — mojster v tovarni emajlirane posode, brata Žumer, trgovca Weren in Hladin (po izjavi Kamenšek Anzeka, čevljarja iz Bukovžlaka, ki je bil takrat komandir teharskih straž, je bila to „celjska elita“).

Na grobiščih so sedaj stavbe Cinkarne (piritna linija), železniški tiri, regionalna cesta, Carinarnica, Interevropa, tovarna postaja Čret in še druge stavbe. Pri gradnji tovarne postaje Čret je bilo gradbišče nekaj dni zaprto, ker so v nočnem času odvažali posmrtno ostanke žrtev, katerih kosti so bile še vedno zvezane z žicami. Prav tako je tudi grobišče tam, kjer stojijo objekti ljubljanskega Gradisa. Bežigrad je bil zbirališče žrtev od vseh strani, Celjanov, Srbov (15 Srbov je bilo ubitih v teharskem taborišču, izvrševalec je bil Džuro), Hrvatov, Romov, nemcev, nemških vojnih ujetnikov, ki so našli svoj zadnji mir ob rokavih Voglajne, v strelskih jarkih, gramoznih jamah, protitankovskih jarkih. Poljska cesta, ki je vodila iz Celja čez „Lederski most“ nad Voglajno, proti taborišču Teharje, je bila obdana s kupi odvrženih, osebnih predmetov žrtev. Od dojenčkovih dud, torb, košar, do orožja. Ljudje so mislili, da bo to ostalo za večno. Mati s tremi nedoraslimi otroki, enega je nosila na rokah, je bila bičana, ker je ljudi prosila za hrano in vodo. Po dolini pod Bežigradom se je tragična kolona vila ves teden. Kmečki vozovi, izgubljeni konji, na kupe najrazličnejše prtljage, je bilo razmetano okrog in okrog. Nogometno igrišče „Olimp“ je bilo nabito polno žrtev. Tukaj sta si podajala roke fašizem in boljševizem. Tukaj so gospodarili KNOJ, OZN-a, in komisariji partizanskih odredov.

Grobišče I Trnovlje pri Socki

Tukaj počiva gostilničar Medved (po domače Boštjan), doma iz Verpet pri Frankolovem. Ustreljen je bil od domačinov, in ker je bila skopana prekratka jama, so mu odsekali noge. Informacijo bi lahko dal g. Šnabl Bogdan iz Frankolovega in bivši partizan iz tega področja. Prav tako tudi za g. Rudla iz Belega potoka in njegovo hčerko.

Grobišče II Trnovlje pri Socki

Tu je pokopanih 7 angleških pilotov, ki so odskočili iz „angleške leteče trdnjave“, katera je bila obstreljena od nemških lovcev nad Frankolovim. Padala se jim niso odprla, tako da so se pri padcu ubili. Informacijo bi lahko dal g. Stolec Janko iz Strmeca.

Grobišče Žepina — Čatrov gozd

Ob občinski cesti Ljubečna — Šentjur v gozdu, kjer ob cesti stoji kapela, je grob nekega Dalmatinca iz nekega otoka, ki je bil ustreljen, ker ni mogel več hoditi v koloni. Njegove dokumente poseduje g. Rezar iz Ljubečne. Informacijo bi lahko dal g. Fuchs.

Grobišče Konjsko — Hraški vrh

Tu nekje počiva g. Kolšek iz Vojnika, na gmajni na Konjskem pa trgovec Zolt iz Vojnika, katerega so okoliški ljudje morali pokopati kar sami. Potrebno bi bilo povprašati domačine iz Konjskega, Brezove, ter bivše partizane.

Grobišče Razdelilna —Trafopostaja Selce

Nekega popoldneva januarja 1948 so sem pripeljali 2 kamiona žrtev, jih tu postrelili in zakopali v zamočvirjeno zemljo. Sedaj tu stoji vzhodni del trafopostaje Selce. Število žrtev bi lahko bilo med 50 in 100. Najverjetneje so bile to žrtve čistke „informbiroja“. Potrebno bi bilo poiskati arhive iz celjskega Starega piskra, vprašati člane Zveze borcev npr. g. Rika Presingerja ter g. Rista Gajška.

Grobišče mestno pokopališče

Na bivšem nemškem vojaškem pokopališču iz prve svetovne vojne, je bilo okoli pet grobov, kjer so vsa leta gorele sveče. Prekop nemških vojakov je bil opravljen, za grobove povojnih žrtev bi bilo potrebno vprašati g. Kelharja, sedanjega direktorja pokopališča. Prav tako tudi o

posmrtnih ostankih žrtev, ki so bile spravljene v 5 ali 12 krst, na gradbišču Sloveniales v Medlogu in pokopane na južnem pobočju pokopališča med 3. in 4. oddelkom.

Grobišče Šmarjeta

Tu počivajo 4 nemški vojni ujetniki in 2 kmeta. G. Pinter (slepi starejši gospod) iz Tumove ulice v Šmarjeti je vedel povedati, da je vojaške obeske štirih nemcev vzel g. Šeligo, ki živi na Češkem. Na obisk pa hodi h krojaču Kmeclju iz Zg. Hudinje in Bornšek Rafkotu iz Babnega. Pobiti, ki so bili goli in imeli z žico zvezane roke na hrbtu, so ponoči vpili: „Hilfe, hilfe!“ Nato se je slišalo rafalno streljanje. Zjutraj je zahteval pokop mrličev pokojni krojač iz Šmarjete, ki je bil oblečen v novo angleško vojaško jopico in imel nove vojaške usnjene škornje. Identiteto vojnih ujetnikov bi bilo potrebno preveriti v mestu Fulda v Nemčiji.

Grobišče Tudruš.

Tu počiva 7 do 13 ljudi. Po anonimnem pismu, ki je bilo priloženo, so bili doma iz Savinjske doline. Pri likvidaciji je sodeloval pokojni Sitar Franc iz Razgorja — miličnik. Več o tem bi lahko povedal Naglič Ciril iz Ilovce, prav tako Korošec Juri iz Ivence ter Ključarjeva Ivanka (domače ime) iz Strmeca, ki je bila okrožni mladinski sekretar. V Svetečem gozdu pod Pecajem, pa je bil ubit Zotl Adolf, trafikant iz Vojnika. Ker ni bil pokopan, so njegovo truplo raznosile lisice. Za grob 13 vojničanov bi vedel povedati več Podgajšek Gusti, stanujoč Gradišče 5, pošta Vojnik, ker grob leži v njegovem gozdu, prav tako tudi Kozlovšekovi, ki živijo v Bovšah, ker so bili prisotni pri poboju. Eden od treh še živi.

Grobišče Vojnik

Na pokopališču Vojnik, kjer je sedaj avtopark in mrliška vežica, počivajo begunci Hrvati, govori se o številu okoli 200. Več o tem bi vedel povedati sin pokojnega Kovačič Štefana iz Vojnika, prav tako Kovačič Štefko, ki živi v Nemčiji, graditelj avtoparka in mrliške vežice, ter domačini živeči okoli pokopališča.

Grobišče Sončni park

Na tem grobišču počivajo nemški ujetniki, ki so pomrli zaradi

diareje ali kake druge bolezni v bližnji stari stavbi imenovani Lazaret. Nekaj teh žrtev je bilo ustreljenih ob različnih prilikah v jamah protiletalske obrambe, blizu gostilne Čulk. Strelske vaje na nemških vojnih ujetnikih je izvajala gospa Tatjana Jezernik (Celjani ji pravijo tudi krvava Tatjana). Sedaj živi v Ljubljani. Neko popoldne jih je pripeljala poln kamion in jih postrelila. Število grobov je od 50 do 100. Potrebno bi bilo poiskati dokumentacijo iz takratnega Lazareta za nemške vojne ujetnike, ter dokumentacijo iz mesta Fulde v Nemčiji.

Podatke bi lahko dali g. Kamenčšek Anzek — čevljar v Bukovžlaku, g. Grajžel — avtoelektrikar v pokoju, stanujoč v Prekorju, bil je komandant taborišč nemških vojnih ujetnikov za Štajersko, g. Rebernik — avtoličar v pokoju, živi v Novi vasi, g. Gobec iz Bukovžlaka. G. Gobec je bil pri umoru gospe Hoffman, lastnice vile Hoffman iz Bukovžlaka, ki je bila izredno prijazna soseda, prav tako pa tudi do partizanov. Ustreljena je bila neko popoldne v bližini Gradisa. Hiša je bila nato čez dva dni oropana. Podatke bi še lahko dali g. Brodej Ivan, ki živi v Celju ter graditelj industrijskih in regulacijskih objektov. Graditev objektov se je začela 1971-72. Takratni izvajalci zemeljskih del so naleteli na posamezne ostanke žrtev, katere so odvažali neznanu kam. Potrebno bi bilo vprašati gospoda Praprotnik Alberta - „Gradis“ Ljubljana, g. dipl. ing. Šterbenca - „Ingrad“ Celje, sedaj živi na Otoku, g. Hugo Keržana, „Gradis“ Ljubljana, g. Arha, direktorja Carinarne in STC, Prav tako tudi g. Blagotinšek Miloša, direktorja Carinarnice, živi v Celju. G. Rezarja iz Bukovžlaka, g. Vrečar Franca iz Teharij (po domače Izak), gospos Antilogo Miro iz Ostrožnega. Poleg preverjanja arhivov KNOJ-a in OZN-e bi lahko še kaj povedali svojci pokojnega Pavla Goriška iz Bukovžlaka, Ostrožnik Tineta iz Bukovžlaka, Oberžan Jožeta iz Bukovžlaka, Kamenšek Franca iz Bukovžlaka (po domače Keglič), g. Kopitarja iz Vrh ter Martun Mirkota iz Vrh, ki živi v Nemčiji, g. Teržana iz Vrh (izjavil je, da je bila gromozna jama v bližini cestne tehtnice polna posmrtnih ostankov), g. Koželja iz Bukovžlaka, gospo Lorger, Tkalska ul., Rogatec, g. Bucej Janka, ki živi v Nemčiji (on bi vedel povedati kako je bil ubit domačin iz Teharja g. Jančič, ki ima hišo zraven avtobusne postaje v Teharijih).

Grobišče Košnica - Pečovnik - Zagrad

V grobišču Košnica počivajo Celjani slovenske in nemške narodnosti. Nekaj slučajno odkritih imen: g. Rakusche st., lastnik trgovine — sedaj Železninar, — sedanjo lastnico gostilne — sedaj na

Gričku, Lisce, Berger Albin — lastnik gostilne.

G. Rakuša, ki je bil zaprt v kleti bivše trgovine Strmecki, sedaj „Metro“ ali bivša „Ljudski magazin“, so vrgli na tovarnjak, ker je bil starejši in ni mogel z zvezanimi rokami na hrbtu sam zlesti na tovarnjak. Ko so ga pripeljali v Košnico, so ga zopet potegnili klečečega na tla, da je padel z obrazom naprej.

Gospa Petriček je pekla kruh — hlebce je dajala v peč. Prišli so ponjo in ker ni vedela za kaj gre, je prosila, da počakajo toliko, da bi lahko dala vse hlebce v peč. Odgovorili so ji, da kruha ne bo več rabila in jo takoj odpeljali.

G. Albin Berger je okoli 17. ure popoldan nekje v juniju mesecu, skupaj še s 40 zaporniki, ki so imeli na hrbtu zvezane roke, bil odpeljan v Košnico. G. Berger ni hotel dati en liter žganja šefu takratne OZN-e g. Šegnerju iz Pečovnika. Isti dan 6. junija so ga zvečer odpeljali. V Košnico so vozili tovarnjaki (3-4 na dan), več dni zapored v mesecu juniju.

Nočno streljanje pod žarometi je opazoval neki človek, ki je imel grbo na hrbtu. Splezal je na drevo, kjer je bil varen in dober razgled. Nato je skozi dolga leta pripovedoval domačinom, kaj se je v teh nočeh dogajalo. Sedaj je umrl.

Kolona hrvaških beguncev — večinoma civilistov, ženske z otroci ter starci je bila ustavljena nekje pri Belejevi gostilni na Bregu. Zato se je kolona obrnila in skozi Košnico proti Libojam obšla Celje. Neka ženska je spotoma rodila kar na travniku v Košnici, nato je dojenčka prinesla v bližnjo hišo s prošnjo, da ga hitro umijejo. Ko so ga umili, je dohitela kolono. Kolono, ki je obšla Celje, so prestregli nekje pri Petrovčah, verjetno je končala v Medlogu. Kolona je bila dolga nekaj ur. Za sabo je puščala 4-5 metersko sled, ki se je poznala še naslednje leto. V koloni so bili samo pešci.

Prav tako bo potrebno razjasniti zapiranje starega kamnoloma Pečovnik. O tem bi vedela povedati vdova po direktorju Joštu, ki sedaj stanuje v Zagradu zraven Zupanca. Prav tako njen sosed Krumpak Ivan, ki je bil šofer direktorja. V bližini hiše „Sonensald“ je bil ubit nek četniški general, ki je bil sicer tu pokopan, vendar so ga odkopali in odpeljali neznano kam.

Na njivah med železnico, cesto in Savinjo v Zagradu je bilo pokopanih nekaj hrvaških beguncev (nasproti gostilne Belej), odkopali so jih in odpeljali. Več o tem ve družina Zupanc iz Zagrada. Bolj

natančne informacije o tem bi lahko dal po izjavi, Strenčan Jurija iz Lave, Pavle Jerman, ki je sodeloval tudi v enoti pri Joštovem mlinu. Bil je radiotelegrafist v Trubarjevi brigadi. Prav tako tudi Kolar Zdravko, mizar, ki stanuje blizu Butejevega mosta. Bil je v zaščitni enoti KNOJ-a. Prav tako gospa Jožica Bornšek, poročena Vidmar, prav tako oseba iz Zagrada, ki stanuje zraven Habjana.

Zgoraj navedeni podatki so bili zbrani na podlagi zelo zadržanih in previdnih pričevanj ljudi, ki so videli, doživeli, slišali ali bili seznanjeni od drugih prijateljev o teh dogodkih. Potrebno bi bilo poiskati še dokumentacijo.

Grobišče Tremerje

Od Tremerja proti Laškem za prvim ovinkom cca 50 m od razširitve stare ceste je mali zaraščen travnik na desni strani, pred cesto, ki zavije v gozd. V sredini travnika so rasle jabljane. Pod eno od teh so pokopani 4 nemški vojni ujetniki.

Na levi strani ceste od Tremerja proti Laškem, kjer je razširitev na prostoru od roba razširitve železniškega nasipa, kjer je bil včasih obcestni jarek, pa sta pokopana 2 nemška ujetnika.

Ujetniki so bili ustreljeni pred Tremersko cerkvijo, kjer zaradi onemoglosti niso mogli nadaljevati poti. Pokopati so jih morali domačini.

Na desnem bregu Savinje, na koncu tremerskega polja proti Laškem, ob poljski poti, kjer se končuje proti poplavlni nasip, kjer sta včasih rasli dve češnji je pokopanih 6 moških civilnih oseb, verjetno celjanov nemškega rodu. Postrelili so jih v nočnem času, koncem maja ali v začetku junija 1945.

Zapisano po izpovedi g. Konrada Perčiča in Angele Skale iz Tremerji.

Grobišče Košnica (dva dodatna grobova)

Desno od brvi košniškega potoka cca 20 m v smeri križa ob vznožju nabrežine, ki je porasla z grmovjem je „grob žensk“. Koncem maja ali v začetku junija 1945 so v nočnem času pripeljali en kamion samih žensk (30-40) ter jih na tem prostoru ustrelili. Ženske so po vsej verjetnosti celjanke, saj se pričevanje gospe Irene Volgemul o nočni raciji, ko so iz hiš pobirali samo ženske, med njimi je bila tudi njena

mama, za katero je tiste noči izginila vsaka sled, časovno ujema.

Drugi grob je na prostoru, kjer se izliva potok čez katerega je speljana brv v večji potok, ki naredi tukaj močno desno vijugo. Tukaj kmetje, lastniki njiv dovažajo gnoj, katerega kasneje raztrosijo po svojih njivah. Grob je točno pod tem začasnim gnojiščem. Tukaj so pokopani moški (40-50 — en kamion).

Zapis je na podlagi izpovedi gospe Jurčič Darinke, g. Ditriha Janiča in g. Petra Rojca.

O novih najdbah

Vodja mariborskega okrožnega državnega tožilstva Elizabeta Gyorkos je na tiskovni konferenci na državnem tožilstvu spregovorila o najdbi množičnih grobišč na trasi načrtovane avtoceste Pesnica-Slivnica. Za zdaj so našli že več kot 230 okostij, izkopavanje pa še ni končano. Grobišča ob avtocesti se bodo kasneje ustrezno uredila, izkopani posmrtni ostanki pa bodo shranjeni v posebni kostnici, ki bo zgrajena na pokopališču Dobrava.

Generalna državna tožilka je sredi aprila z osrednjo odredila, da bo kazensko pravno obravnavanje najdbe posmrtnih ostankov prevzela skupina tožilcev za posebne zadeve (dejanje bi utegnilo imeti elemente vojnega zločina), kot zunanji sodelavec skupine pa je bil določen mariborski okrožni državni tožilec Marcel Rezar, ki že od samega začetka spremlja izkopavanje okostij. Mariborsko okrožno tožilstvo je 22. aprila prejelo tudi izvedeniško mnenje Inštituta za sodno medicino o izkopanih okostjih. Do 19. aprila so našli ostanke 51 oseb, večinoma moškega spola, le tri osebe, pa bi po skeletnih značilnostih lahko bile ženske. Izkopali so tudi številne žične zanke in dele žice, po najdenih delih vojaških uniform pa ni bilo mogoče ugotoviti vojaške pripadnosti. Izvedenci so kot čas smrti določili čas tik po koncu 2. svetovne vojne, našli pa so tudi strelne poškodbe, ki so značilne za tako imenovane likvidacijske strele. Najdene osebe naj bi umrle ob robu jarka, v katerega so nato padale, pri pregledu posmrtnih ostankov pa niso ugotovili znakov, ki bi kazali, da so bili pokojniki po smrti oskrunjeni, saj so našli tudi protetična zobovja in nekaj vrednejših osebnih predmetov. Iz 10 metrov tankovskega jarka v Tezenskem gozdu so do 23. aprila izkopali 137 okostij, glede na to, da jarek teče približno 100 metrov čez načrtovano traso avtoceste, pa ocenjujejo, da se bo število izkopanih okostij povzpelo do 1500.

Mariborsko tožilstvo je preiskovalnemu sodniku predlagalo posamezna preiskovalna dejanja, saj obstaja utemeljen sum, da so za zdaj še neznani storilci storili kaznivo dejanje vojnega hudodelstva zoper vojne ujetnike. Kazenski pregon in izvršitev kazni za to kaznivo

dejanje ne zastara. Policisti pa so se pogovorili tudi s starejšim možakarjem iz Bohove, ki je bil leta 1945 mobiliziran v 12. udarno brigado. Kot kmet je s konjsko vprego prevažal vojaško opremo, iz Avstrije pa so pripeljali tudi ujetnike, predvsem ustaše in četnike. Za zdaj ni dokazov, da bi bili med pobitimi ujetniki tudi Slovenci. V glavnem naj bi šlo za Hrvate, Srbe in pripadnike drugih narodnosti, kar dokazujejo tudi najdbe prstanov z oznako NDH in U.

Po besedah Elizabete Gyorkos je mariborsko okrožno tožilstvo ukrenilo vse, kar je bilo potrebno v zvezi z odkrivanjem kaznivega dejanja vojnega hudodelstva zoper vojne ujetnike.

Četa na ljubljanskem gradu. 1. od leve Božo Šurman-Argentina, 3. Riko Ziernfeld-Canada, 4. Dušan Šurman-ZDA

Načrtno prikrivanje komunistične zločine

Nedavno so mediji objavili vest, da je sodišče v Ljubljani obnovilo nekoč zaustavljeni postopek ovadbe proti znanemu pripadniku sovražne emigracije Vinku Levstiku in ga združila z ovadbo, ki da osumljenca bremeni med drugim tudi kršitev mednarodnega prava, kre da je pokončal ujetega partizana. Vest je objavilo tudi Delo. Žal ne na najbolj primeren način. Sliko Levstika je objavilo v obliki, kot je navadno uporabljena na uradnih dokumentih, in ne v kakšni manj togi podobi. Vendar je malenkost v primerjavi z drznostjo v razlagi, s katero sodišče, ki ga v tem primeru z vso upravičenostjo imenujemo revolucijsko, pojasnjuje pregon osumljenca, ki naj bi se kot domobranec pred 55 leti pregrešil zoper mednarodno pravo, ker da je pokončal ujetega partizana. Na tem mestu je bilo nekaj odmevov na to pristranost že napisanih.

Človek preprosto ne more dojeti, da se še dandanes sodišče, ki se po vsej verjetnosti ne razglaša za pristransko, s tako lahkoto poda v revolucijske vode. Tu se še enkrat potepta morala, ki pri drugih ljudstvih zmanjšuje, če že ne odpravlja napetosti v medsebojnem sobivanju. Zbogom, upanje na neodvisno sodišče, ki bi zadeve iz obdobja državljanske vojne presojala po civilizacijskih in ne po revolucionarnih zakonih! Zbogom, demokracija in vsa demokratičnost slovenske politike, če se v njej ne najde sredina, ki bi z vso resnostjo opozorila revolucijski tribunal na nedopustno pristranost, ko očita kršitev mednarodnega prava posameznika, je pa gluh in slep za varstvo zakonitosti, ko gre za množične poboje ujetnikov ali za medvojne poboje 34 zajetih ranjencev na Turjaku, 60 zvezanih ujetnikov in vsaj tri odkrita morišča iz tega obdobja!

Kje so storilci omenjenih pobojev po vojni in pripadniki čigave vojske so bili, ki bi že zdavnaj morali priti pred obličje nepristranskega sodišča?

Zločini, ki jih je s tako krutostjo in v taki množini zagrešila vojska OF, ne morejo in ne smejo zastarati. Ali slovenska demokratična javnost še vedno tako nebogljena, kot je bila tedaj, ko vsa komunistična naravnost s predsednikom države vred ni poteptala samo vsake oblike strpnosti, ampak zatajila tudi pripravljenost na strpnost pri imenovanju Antona Drobniča za javno funkcijo samo zato, ker ga je

bremenil pečat, ko je kot mladoletnik pred 45 leti prebil nekaj mesecev v vrstah domobranske vojske? Ali je na Slovenskem kaka organizirana skupina, ki bi sodišče v Ljubljani opozorila, da ravno sedaj mednarodno sodišče v Haagu preganja storilce zločinskih dejanj, ki so kršili mednarodne zakone, ne glede na to, ali so jih kršili v napadu ali obrambi? Ali se bo slovenska javnost še naprej zadovoljevala z meglo, ki jo ponuja sodstvo, ko gre za množične zločince, v obliki ovadbe proti nekašnim neznanim storilcem in pripadnikom ravno tako neznane vojske? Je v Sloveniji kak forum, ki bi Levstika javno pozval, naj se ne odzove na vabilo sodišča, dokler se ta ne znebi zalogaja, ki že toliko časa bremeni slovensko zavest in jo s takim selektivnim odnosom le še bolj pohablja? Takih in podobnih vprašanj bi lahko zastavil še več.

Glede samega Levstika si ni težko predstavljati podobe, ki bi pokazala, koliko ljudi je pri nas, ki bi zaradi nestrpnosti in privzgojenega sovraštva (vemo, da je smelo biti samo enosmerno) vrglo kamen vanj in hkrati vzklikalo ovacije pripadnikom vojske OF, to je ZB, ki pa jih bremenijo zločini po mednarodnem pravu nedoumljivih razsežnostih.

Franč Blatnik

Domobranska motorizirana četa s Karinom Antonom na čelu

Obtožnica zoper Vinka Levstika

Ela Ulrih Atena, predsednica komisije za propagando in promocijo borčevske organizacije, je v Sobotni prilogi 5. junija zapisala, da sem v seznamu nekaterih množičnih pobojev vojnih ujetnikov, ki so jih med vojno zagrešili partizani, natrosil „kup deloma netočnih, deloma tendenciozno prikazanih podatkov“, in dodala, da bi ji vzelo preveč „časa in prostora“ za razjasnjevanje primerov, ki sem jih navedel.

Naj Ulrihovi ne bo žal ne časa ne prostora, da bo bolje pojasnila primere partizanskih zločinov, ki sem jih navedel. Računam tudi na njeno točnost in netendencioznost.

Ulrihova trdi, da se razhajamo okoli bistvenega vprašanja, ali se je slovenski narod leta 1941 imel pravico upreti okupatorju ali ne. Ali je mar kje prebrala, da sem trdil, da se ni imel pravice upreti? Razprava nikoli ni tekla okoli tega samoumevnega „vprašanja“. Razprava poteka o izjemno obsežni in izjemno grozljivi problematiki komunistične revolucije.

Leta 1941 so komunisti izrabili veliko narodovo stisko, ko je bil narod napaden, okupiran in razdeljen med različne okupatorje, in so ta narod napadli še od znotraj. Na desetine knjig z dokumenti „ljudske revolucije“ je dostopnih vsakomur. Gre za tisoče in tisoče strani literature in katerokoli stran pogledamo, povsod si lahko vsak prebere, kakšno strahotno zaroto so se šli komunisti s svojimi partizani med okupacijo dežele. Ne v Franciji ne v Belgiji ne na Poljskem, skratka nikjer drugje, razen v Sloveniji (in Jugoslaviji), komunistom ni na kraj pameti padlo kaj tako zločinskega, da bi okupacijo izkoristili za krvavo revolucijo. Do poletja 1942 so partizani pobili več sto Slovencev in šele v tej grozi so ti spoznali, kaj se v resnici dogaja in da lahko preživijo samo, če se branijo.

Ta del slovenskega naroda, ki se je bil prisiljen braniti, je bil v izredni stiski, ne eni strani partizani in VOS, ki so izvajali sistematično pobijanje, na drugi pa okupator, ki je zasledoval samo svoje interese. Alternative ni bilo, bili sta samo dve skrajno neugodni situaciji: oborožena samoobramba in spopad s podivjanimi revolucionarji ter seveda izsiljena kolaboracija, saj okupator ne bi dopuščal nobene oborožene sile izven svojega nadzora.

S takšno funkcionalno (izsiljeno) kolaboracijo, ki je bila bistveno drugačna od (npr. „čistih“) kolaboracij npr. v Franciji in drugod, si je slovenska protirevolucija vsaj delno lahko zaščitila eno stran. Dve fronti (proti partizanom in proti okupatorju) ni bilo mogoče bojevati, saj je bila v ospredju predvsem prva, ki je bila izrazito izsiljena, neprostovoljna in zato skrajno neugodna.

Ko bodo čez čas dostopna širši javnosti vsa pisma Edvarda Kardelja, osebe, ki je bila alfa in omega krvave komunistične revolucije, bo lahko vsakemu jasno, kaj se je v Sloveniji med vojno v resnici dogajalo, in ne bo mogoče več nobeno sprenevedanje, tako kot to ponovno poskuša Ulrihova.

Da revolucionarji, ki v Sloveniji še naprej ohranjajo pokojnine in mnoge druge privilegije, ki so jih dobili na osnovi revolucije, ne morejo iz svoje s krvjo desetisočev žrtev umazane obleke, govori naslednja „logika“ Ulrihove: „Odločitev za upor sama po sebi pomeni tudi obračun z domačimi izdajalci“.

Morda, pogojno rečeno, kje drugje? V Sloveniji med vojno prav gotovo ne, saj so komunisti pod lepo zvenečimi oznakami Osvobodilne fronte in narodnoosvobodilnega boja na debelo pobijali od začetka v letu 1941 in do konca leta 1945. In še naprej! Nekdanji partizani in komunisti so v petdesetih letih svojega „večnega“ vladanja izdali na stotine knjig na medvojno „NOB“ temo. Na desetine je takšnih, da tako rekoč, kjerkoli jih odpreš, iz njih štrlijo zločini revolucije.

Domobranska pozicija je bila izredno neugodna in nehvaležna, saj je bila izrazito izsiljena. Zato je več kot samo smešno, da se danes državno tožilstvo spravlja na „nekega“ domobranca, ki ga že dvajset let blatijo in preganjajo, številni komunistični in partizanski zločinci pa uživajo svoje s krvjo prislužene pokojnine, številne privilegije (gre za astronomne vsote iz davkoplčevalskega denarja) in še naprej slavijo svojo veliko preteklost. Veliko? Očitno veliko glede na zasičenost, z njihovimi spomeniki in spominskimi obeležji — in glede na pokritost Slovenije z množičnimi grobišči.

Tako pa si okrožni državni tožilec Janez Šinkovec v obtožnici proti Vinku Levstiku na njeni predzadnji strani privošči dva odstavka, ki smo jih nekoč brali pri Vidicah, Sajetih, Kebetih in Strletih. Že zdavnaj smo mislili, da je takšnegu pisanju in razmišljanju odklenkalo. Šinkovec pa nam zdaj hoče pokazati, da tovrstna pamet v Sloveniji še vedno živi.

Če Šinkovcu in drugim na državnem tožilstvu prejšnji seznam, kjer sem navajal samo partizanske množične poboje vojnih ujetnikov med vojno, naj se zamislijo še nad naslednjimi štirimi:

Po italijanski kapitulaciji jeseni 1943 so partizani pri breznu Padež zahodno od Novega mesta pobili vrsto ujetnikov iz Novega mesta, (Slovence seveda, ne pa italijanskih zločincev, kot bi pričakovali). V istem času so partizani iz „osvobojenega“ Črnomlja svoje ujete Slovence ubijali pri breznu Klemenca nad vasjo Ravnace nad Metliko. Veliko bi imel povedati Mitja Ribičič o tako imenovani „pohorski aferi“, ko so njegovi podrejeni partizani konec leta 1943 in v začetku

leta 1944 na Pohorju in na Koroškem pobili veliko mladih fantov, ki so povečini prej dezertirali iz nemške vojske in se hoteli pridružiti partizanom.

Tožilec Šinkovec se lahko odloči tudi za partizanske storilce poboja 14 ujetnikov na Lajšah pri Cerknem v začetku februarja 1944. Če pa so mu ljubši posamezni partizanski umori, ki gredo v stotine, mu jih lahko že samo jaz veliko navedem. Naj to razume kot ponudbo.

Ivo Žajdela

Vinko Levstik, podnarednik 114. čete na desni strani z brzostrelko in dva domobranca, po vsej verjetnosti Dobrepoljca.

Spoštovani!

Te dni je bila slovenska javnost obveščena o dve leti starem tajnem dogovoru, ki ga je vlada, ki sedi v Ljubljani in jo vodi Janez Drnovšek, sklenila z vlado Italije, da bodo stran od oči javnosti zbrali ostanke žrtev, ki so jih zmagovalci po drugi svetovni vojni pometali v brezna ob naši zahodni meji.

Prepričan sem, da je Nova slovenska zaveza ZAVEZANA povzdigniti glas ob tolikšni nesramnosti. Nesramnosti, da ta vlada, ki se že toliko let upira vztrajnim pozivom, naj dostojno pokoplje deset in deset tisočev Slovenk in Slovencev, pa tudi še veliko večjega števila tujih državljanov, ki leže razmetani širom naše države, sprejme tak separatni dogovor s tujci. Kakšna je neki ta vlada, v čigavem interesu dela, če noče storiti ničesar, da bi odpravila sramoto, v katero so nas porinili boljševiki, hkrati pa nas spravlja v še večjo, ko se na skrivaj dogovarja s tistimi, ki so z vojsko morili in rušili po naši domovini, da bodo razčiščevali te stvari na ozemlju suverene države! Kakšne predstave o državi in suvereniteti, o človekovem dostojanstvu in pravičnosti imajo ti ljudje!

Čas bi bil, da se jih povpraša tudi o tem, hkrati pa pozove, naj se poberejo!

Andrej Lenarčič

Izkopali 1179 skeletov

Maribor - Sodelavci Inštituta za sodno medicino in delavci Pogrebnega podjetja Maribor so včeraj predali Družbi za avtoceste Slovenije 70 metrov trase avtoceste, ki teče prek nekdanjega tankovskega jarka, kamor so v majskih in junijskih dneh leta 1945 pokopali zagotovo več deset tisoč žrtev povojnih pobojev. Na tem kratkem odseku so izkopali posmrtno ostanke 1179 žrtev.

To odkriva grozljivo razsežnost tega zločina, če držijo navedbe, da so ubite žrtve pokopavali na dolžini dveh kilometrov omenjenega jarka; grobišče v gozdu, ki leži med Bohovo in Teznom, v bližini Tama, je prav gotovo največje prizorišče povojnih zločinov v Evropi. Kot je znano, je generalna državna tožilka Zdenka Cerar že napovedala obtožnico zoper neznanega storilca v zvezi s tem zločinom.

Med posmrtnimi ostanki je največ kosti, po poškodbah lobanj se

vidi, da je bilo mnogo žrtev ustreljenih v glavo, našli pa so tudi mnogo nadlahtnic, povezanih z žico. Med najdbami je malo drugih predmetov, tako da so bile identifikacije posmrtnih ostankov nemogoče, potrjujejo pa navedbe le redkih očividcev, ki pričajo, da so žrtve pred usmrčitvijo slekli. Posmrtne ostanke zdaj hranijo v prostorih tukajšnjega pogrebne podjetja na Tezenski dobri, in ko bo ustrezna državna komisija dala privolitev, bo tudi žalna slovesnost v spomin žrtvam in pokop posmrtnih ostankov ob spomeniku, ki na omenjenem pokopališču že stoji, a ga bodo dogradili po načrtih arhitekta Vlada Emeršiča.

Zdaj, ko je odkop tako kratkega tankovskega jarka potrdil navedbe prič o razsežnosti tega grozodejstva, je še toliko bolj aktualno vprašanje, kaj storiti s preostalim delom domnevnega grobišča, ki ga zdaj zarašča gošča in je nastlano z vsakovrstnimi smetmi; vsaj ureditev spominskega parka bi verjetno bila najmanj, kar bi lahko storili v počastitev žrtev.

Posadka iz Sopotnice

Februar 1945 (foto Janez Gorenjc)

Še vedno nepokopani

Povzetek iz „Demokracije“

Krutosti takratnega ravnanja komunistične oligarhije ni mogoče ne pozabiti ne razumeti. Prav tako se tega zločine ne da zakriti. Kaj vse so počeli, da bi jim to uspelo. Pa jim ni uspelo v času enopartijske diktature in jim ne bo v samostojni Sloveniji čeravno se zdaj trudijo še bolj kot pred desetletji. Spoštovani bralci, sami si lahko izračunate, kakšen strašen davek v krvi je že po končani drugi svetovni vojni plačal manj kot dvomilijonski slovenski narod v primerjavi z vojnimi žrtvami drugih evropskih narodov. Zato je ta strašni zločin genocidnega obsega zapisan v kolektivni spomin naroda tako neizbrisno, kot bo holokavst ostal v zavesti Judov ali kot bo Pol Potova morija v Kampučiji za vedno ostala del tragične zgodovine kampučijskega ljudstva.

Žal v primeru Slovenije še nismo dosegli točke, ko bi ob mnžičnih pobojih po vojni že lahko govorili o zgodovini, ki je bila temna, a so jo danes vsi obsodili. Medtem ko imajo žrtve holokavsta dostojne spomenike in muzeje in celo v Kampučiji gradijo velikanske grobnice in muzeje spomina ter opomina na revolucionarni teror, pa v Sloveniji niti žrtev še nismo dostojno pokopali. Spomeniki sicer stojijo, vendar to niso spomeniki žrtvam. Sredi slovenske metropole stojijo visoki in kričoči kipi njihovih morilcev. Medtem ko je v Srbiji NATO z vojaško akcijo ustavil etnično čiščenje, ki ga je zakrivila ista ideologija kot množične poboje v Sloveniji pred 54 leti, pa si je pri nas ta ideologija nadela svetniško preobleko, v kateri hoče v Evropo. Pod to preoblekjo pa se skriva „negovanje vrednot socialističnega samoupravljanja“, kot so to odkrito zapisali voditelji ZZB NOV v svojem aprilskem dokumentu, v katerem se zavzemajo, da bi ta organizacija komunističnih partizanov znova dobila status „družbenopolitične organizacije“.

Nekdanji generalmajor prav tako nekdanje JLA Milan Kranjc je v svoji nedavni izjavi za enega slovenskih dnevnikov dejal, da je JLA po koncu vojne pobila le približno 2.000 vojnih ujetnikov in civilistov, vso preostalo morijo pa so opravile slovenske enote, ki so bile v popolni pristojnosti in pod nadzorstvom takratnih komunističnih oblasti. Se pravi po ukazih Kardelja, Kidriča, Kraigherja, Mačka, Ribičiča in drugih, ki so vedrili in oblačili nebo nad Slovenijo vse do danes,

nekateri pa to neposredno ali po svojem nasledniku Kučanu počno še naprej. Mitja Ribičič npr. izdaja epigrame, namesto da bi se zagovarjal za vojne zločine. Že pred leti je namreč izšla knjiga „Iz arhivov tajne politične policije«, v kateri so objavljeni dokumenti, ki Mitjo Ribičiča močno bremenijo odgovornosti za krut pobjo večjega števila ljudi na Pohorju še med vojno. Nova generalna državna tožilka Zdenka Cerar se je takoj spravila nad nekdanjega domobranca (in še prej tudi partizana) Vinka Levstika, češ naj bi bil streljal na bežečega partizanskega ujetnika. Obtožili naj bi že kmalu menda tudi Antona Drobniča zaradi neke njegove izjave. Levstika preganjajo že 20 let in vprašati se je treba, zakaj ga prejšnji režim ni nikoli obsodil, če so dokazi proti njemu tako trdni. Ali pa je proces proti njemu nova grožnja vsem, ki bi si upali kakor koli podvomiti o revolucionarni resnici Mitja Ribičiča in Milana Kučana?

In vprašati je treba, kdaj bo Cerarjeva vložila obtožnico proti Ribičiču, saj so elementi zanj znani in zelo verodostojni. Zbrani so bili namreč deloma še v časih, ko je bil Ribičič na oblasti. Tudi proces proti Ribičiču in njegovim kolegom bomo dočakali.

Balkan lahko reši le denacifikacija duha

Nekdanji poljski premier in posebni odposlanec ZN Tadeusz Mazowiecki je dejal, da je se mednarodna skupnost znašla na zgodovinski točki, ko je treba v reševanju balkanskega voza narediti izpit iz demokracije. „To je izpit za tiste, ki neposredno izvajajo procese demokratizacije, kot tudi za zunanje dejavnike, ki te procese vsiljujejo in nadzirajo«.

Demokratski opoziciji v Srbiji, Hrvaški in Bosni je sporočil, naj ne pristaja na razmere, v katerih se čuti nemočno, in dodal, da bi morali vsi udeleženci balkanskih spopadov samokritično oceniti lastno odgovornost za tragedijo. „Od vas in od nas je odvisno, ali bo prišlo do katarze, ki bo zaustavila prelivanje krvi in druge nesreče«.

Nebojša Popov je v uvodnem referatu v razpravi o prvi tematski skupini dejal, da še nihče ni pojasnil paradoksa, kako da se je Jugoslavija kot najbolj odprta država realnega socializma ni znašla na

čelu, temveč na repu sistemske tranzicije. Popov opaža, da zahodni komentatorji na to odgovarjajo tako, da prikazujejo Balkan kot vir vsega zla, rešitev pa vidijo v metafizični sferi, ne pa v stvarnih političnih korakih. Poudaril je, da je metoda bombardiranja lekcija samo za angleške šole, kjer učitelji učencem še naprej vtepajo znanje s palico. Narodom na Balkanu je treba ponuditi jasno politično in kulturno vizijo, ki pa je še vedno ni. „Paradokso je, da se od države, ki jo pestijo velike nadloge, pričakuje nekaj, česar ni niti v razvitih državah — oblikovanje večnacionalne in večverske družbe.«

Medtem ko sta se albanski intelektualci Patos Lubonja in Sšelzen Maliži v svojih razpravah omejila na zgodovinske vidike kosovske krize, je hrvaški disident Zvonimir Čičak odločno kritiziral metodo, po kateri se danes Srbom iz varnostnih razlogov omogoča, da zapuščajo Kosovo, nato pa se organizira njihova vrnitev. To metodo „nehumanega preseljevanja« so uporabili tudi v Krajini, toda Srbi se na Hrvaško ne vračajo, je opozoril Čičak. Balkanske države potrebujejo „denacifikacijo politike, kulture in politične zavesti«, meni Čičak, saj ni mogoče stopiti v 21. stoletje z modelom nacionalizma iz 19. stoletja. Teh držav ne vodita diktatorja, temveč nekajkrat demokratično izvoljena predsednika Slobodan Milošević in Franjo Tudman, ki ne moreta drug brez drugega. Na drugi strani so skupine sanjačev, razočaranih nad ciničnim vedenjem mednarodne skupnosti do njihovih prizadevanj za demokratizacijo teh držav.

Profesor prava in član sveta predsednikov Ruske federacije Andranik Migranijan je kot armenec opozoril, da se je svet podobno igral tudi z usodo njegovega naroda.

I.M.

Kje je „drugačna Jugoslavija“?

Dunaj - „Zgodovina kaže, da se zločinci zoper človečnost počutijo varne, ko mineva čas. Če hočemo prispevati k boljši prihodnosti, je pomembno, da jim porušimo ta občutek varnosti. Vsak zločinec bi moral v prihodnje vedeti, da je postal naš planet tako majhen in

prozoren, da na njemu ni najmanjšega prostora za skrivanje več."

S temi besedami je Simon Šiesenthal, ki te dni praznuje devetdeseti rojstni dan, nastopil na konferenci diplomatske akademije na Dunaju, posvečeni razpravi o zločinih zoper človečnost. Svoje življenjsko delo je ocenil kot „opozorilo jutrišnjim množičnim morilcem."

Šiesenthalove besede so prišle v času, ko se tudi na Dunaju stikajo niti političnih stališč do Slobodana Miloševića in njegovih od haaškega mednarodnega kazenskega sodišča zločinov zoper človeštvo soobtoženih sodelavcev. Vedno jasneje postaja, kako pomembna in daljnosežna je bila vložitev kazenske obtožnice zaradi domnevanih zločinov zoper človečnost na mednarodnem sodišču za nekdanjo Jugoslavijo. Ko je plenumu konference za varnost in sodelovanje v Evropi v četrtek govoril kanadski premier Jean Crétien, je dejal: „Na Balkanu ne bo trajnega miru, če bodo na oblasti ostali politiki, ki so obtoženi vojnih zločinov". Kanada je pripravljena pomagati Srbiji pri obnovi, a „šele tedaj, ko se bo vnovič odločila vstopiti v družino demokratičnih držav."

V petek je prav tako v okviru diplomatske akademije prirejena konferenca z naslovom *Drugačna Jugoslavija*, na kateri so sodelovali opozicijski politiki Zoran Dindič, Milan Panič in drugi zastopniki političnega zivljenja, med njimi nekdanji guverner nacionalne banke Dragoslav Avramović, z druge strani pa posebni odposlanec ZN za Kosovo Carl Bildt in vodilni avstrijski politiki.

„Politična pot Slobodana Miloševića je pri koncu, tako kot je pri koncu pot voditelja bosanskih Srbov Radovana Karadžića," je dejal zunanji minister Šolfrang Schussel. Zoran Dindič, za katerega poznavalci ne verjamejo, da bi lahko postal politična alternativa Miloševića, je dejal, da „ne gre za osebnosti, temveč za politiko". Ta je bila napačna in jo je treba spremeniti. Milan Panič je zahteval konec gospodarskih sankcij in vzklikal „Nočemo več biti kaznovani." Dodal je, da si razvoja z Miloševićem ni več mogoče zamisliti.

Da je povezava gospodarske pomoči s padcem Miloševićevega režima dobra izhodiščna ideja, je na predavanju na Dunaju večer poprej dejal tudi srbski novinar Dejan Anastasijević, ki je bil do bega iz Beograda eden od urednikov tednika *Vreme*.

Recenzija

Vlado Habjan, Zgodovinski mejniki slovenske zgodovine, Ljubljana 1998

Knjigo so intenzivno promovirali, kot pomemben zgodovinski doprinos. Pisec je poznan kot radikalni, nepopustljivi komunist, včeraj in danes. Analiza je zanimiva, njegova linija je dosledna, kot, da se od 1945 ni spremenilo nič, kot da bi živeli še vedno pod Titom, Kardeljem v SRS. Ali ljudje to še verjamejo?

Stran 21, 3. odstavek: „Šlo je za usmrnitev žviziingov po NOV v letu 1945... enako kot zatrtje upora poganov po misijonarjih“.

Komentar. Pisec piše iz osnove, da so domobranci bili žuislingi. To je netočno, domobranstvo je bila policijsko vojaška enota, z namenom samoobrambe, kot odgovor na rdeči teror. Očitati izdajstvo je netočno in pomeni podlo obrekovanje. Pisec, zgodovinar tendenciozno omeni usmrnitev v 1945, očitvidno namenoma zamolči teror 1941/42, ki je bil kriv vsega. Podpisani ga je 1991 osebno povprašal pri kozarcu vina pri Šestici v Ljubljani „ali se misliti kaj opravičiti za ta teror, prvo fazo naše tragedije“. Odgovoril mi je **nikoli**, vendar je pri tem nervozen razbil lep vinski kozarec. Pisec skuša očrnuti Cerkev in bagatelizirati holocaust, ker očita, brez vsakega dokaza, da je pokristjanjanje Slovencev poteklo tako krvavo kot holocaust! Druga Habjanova zgrešena osnova je NOB. Te ni bilo omembe vredno v Ljubljanski pokrajini, še manj v drugih slovenskih pokrajinah. Vojaške analize, statistika izgub okupatorja, izgub državljanske vojne in genocidov to neoporečno potrjujejo!

Stran 22. „Propoganski Slovenci v Celovški kotlini v porečju Mure so sprožili verske boje 765 do 772. Spopadi so zadobili oblike naše prve revolucije. Sledilo je dvestoletno nasilno pokristjevanje.“

Komentar: Zadeva je nepoznana, vsekakor zgodovinskega dokaza o množičnih žrtvah slovenskega pokristjanjevanja nikjer ni!! Druga povsem napačna osnova, ki jo zašastopa Habjan je NOB. Te v

Ljubljanski pokrajini, še manj na Primorskem in drugod nismo imeli. Vojaška analiza, statistika zgub okupatorjev, statistika izgub povzročenih v borbi rojak proti rojaku in v genocidu to potrjuje.

Stran 25, 3. odst. „Nedozorelost so med NOV zagrešili krščanski domobranci. V svoji protikomunistični vnemi so se spustili v bratomorno vojno“.

Pisec postavi stvari na glavo. Če je kaj dognanega za tragedijo v Sloveniji 1941-45 je dejstvo, da je državljanska vojna nastala zaradi rdečega terorja, ki je že dolgo trajal, ko se je narod dvignil v samoobrambi julija 1942! V tem dejstvu leži vsa krivda in edini krivci!

Stran 332. „Stoletja pokristjevanja je bil za naše prednike največja nesreča.“

Komentar: Zgodovina nas uči, da so v Evropi izginili vsi poganski narodi...

Stran 129-30. Pisec je kratek ko opisuje pomlad narodov leta 1848. Očividno se je hotel izogniti omembi deklaracije o zahtevi Zedinjene Slovenije, ki jo je pripravil katoliški duhovnik Majer Zilski.

Stran 142, 2. odst. „Spricho stoletne politične odvisnosti škofu Jegliču ni bilo lahko pred 28. oktobrom 1918 presekati našo povezavo z Avstrijo. Navzven je bila zlasti višja Cerkev podvorniško, hlapčevska“

Sledeč komentar je imperativen: Slovenski duhovniki so vodili skoraj osamljeni, intelektualcev je bilo premalo in samo redki so se kaj upali, skoraj stoletno borbo proti prodoru Nemštva, Italjanščine in Madžarščine. Uspeh ni izostal! Jeglič je pokazal ogromen civilni pogum, da se je postavil izza majske deklaracije. Ta je formalno še predvidevala avstrijsko krono, temu se takrat ni dalo izogniti. Komunisti radi govore o hlapčevstvu Cerkve, politikov. Dejansko ni nikdar v naši zgodovini, po zaslugi komunizma, bil narod tako hlapčevski, tako poslušen, apatičen kot od samega začetka revolucije naprej in je deloma še danes. KPS je uspela v prevzgoji iz veselega, vedrega, prijaznega rojaka v odmarjenega, pretirano ponižnega oportunisto preko vsake mere. Paradoks je poduk levice, da se Cerkev ne sme mešati v politiko; zakaj potem očitek, da se ni angažirala za samostojno Slovenijo?

Stran 158, 6. odst. „27. aprila 1941 upor proti okupatorju, čez nekaj tednov OF.“

Dejstva: upora 27. aprila 1941 ni bilo. OF, ustanovljena in 100% kontrolirana od KPS se je pojavila Julija 1941!!!

Stran 159, 1. odst. „Partizanski, štajerski bataljonček pod Stane Rozmanom so preprečili (okt 1941 o.p.), da niso Nemci izselili še več kot 60.000 rojakov.“

Komentar: Pisec fantazira. Partizani niso načrtovali, še manj izvedli kako resno vojaško akcijo proti Nemcem. Velika sreča, da je bilo tako, ker Nemci bi obračunali z nami z množičnimi poboji in globalno selitvijo.

Stran 169, zadnji odstavek. „Boj za prehod Drave je trajal tri dni. Okoli 10.000 domobrancev je izsililo prehod. Število skoraj 200 mrtvih partizanov, si moramo zapomniti, ker mnogi ocenjujejo mrtve samo na eni strani“.

Dejstva: Proboj na mostu je trajal uro ali dve, ne tri dni! V boju je bilo manj kot 1000 domobrancev. Boj so brez potrebe izzvali partizani, blokada mostu, po že končani vojni, z neizkušenimi partizani je nujno vodilo k tragediji.

Stran 173, 7 odst. „Ako bi moški v Ljubljanski pokrajini ostali doma, bi jih Nemci mobilizirali in poslali na rusko fronto, kjer bi večina padli“.

Pisec hoče povedati, da je povojni pobjednik samo nadomestil to, kar bi se moglo zgoditi prej. Pisec nadaljuje z bagateliziranjem poboja domobrancev z umiranjem nemških ujetnikov v zavezniških taboriščih. Komentar: ne vem v čem vidi povezavo, ne glede na to, da masovno umiranje v zavezniških taboriščih ni dokazano.

Stran 176. „Domobranci bi si z manj krvavim umikom po kapitulaciji mogli oskrbeti boljšo rešitev v mirovni pogodbi“. Pisec je na področju nevzdržne fantazije. Po „mirovni pogodbi“ na Turjaku sept. 1943 je bilo jasno, da je vsak dogovor, predaja domobrancev, četnikov s partizani pomenil 100% sigurno pot v 13 brigado ali celo mučeniško smrt!

Stran 173. „SS in Domobranci so na Trnovski planoti marca 1945 zajeli 22 ranjencev. Vse so poklali in vrgli v pogorišče dne 1. aprila 1945. To dejstvo je povzročilo maščevanje Maja 1945.”

Komentar: Sodelovanje domobrancev pri tem zločinu, niso bili sami ranjenci, je izmišljotina, nedokazana! To je sam pisec priznal g. Ivo Žajdelu, ki ga je o tem intervjujal. Ameriška domovina 7/23.

Ob koncu pisec, zvest komunistični zagrizenosti, napiše še zadnjo „zgodovinsko” žalitev. Piše „Maščevanja sodijo v čas Mussolinija in Hitlerja. Ti so zakrivali smrt 25.000 rojakov, prisilno mobiliziranih. Ali so mrtvi Žuislingi(!) več vredni kot mobiliziranci.”

Komentar: Poduk Vkladu Habjanu, da je vrednost človeškega življenja v civiliziranem svetu enaka, tako kralja kot cestnarja, domačega vojaka kot nasprotnega, partizana kot borca proti revoluciji in komunizmu.

Knjiga je lepo vezana, tisk, slike, najboljša, luksuzna tehnika.

Kočljivo vprašanje

„Nismo mogli mimo vprašanja — problema, ki ga sicer država in krajevne oblasti potiskajo pod preprogo, pa vedno znova izbruhne: kaj namreč z grobišči in kam s kostmi, na katere naletimo v bližini naselij. Najbolj pereče je v Celju. Skladišče na Inštitutu v Ljubljani je polno. Najlažja rešitev bi bila sežiganje kosti. Na seji sem povdaril, da to zaenkrat ne pride v poštev, saj ni raziskano, čigavi so ti ostanki, celo tega zanesljivo ne vemo, katere narodnosti so bile odkrite žrtve. Danes je možno z genetsko raziskavo ugotoviti marsikaj. Dokler ni opravljeno, kosti ni mogoče kar zažgati, saj bi s tem za vedno uničili dokazni material. Člani komisije so sklenili, da se bodo sestali z zastopniki na Ministrstvu za okolje in skupnost in skupaj preučili ta problem”.

T. Velikonja v Zavezi št. 32.

MNENJA IN DEJSTVA

Nova generalna državna tožilka.

Imenovali so Zdenko Cerar, politično bolj na levi. SLS je zopet klecnila, oni so predlagali Gpo Brezigar, ki je strokovno boljša! Levica ima sedaj v rokah vse ključne državne funkcije. Levičarji še vedno napadajo bivšega gen. tožilca A. Drobniča. Ne morejo pozabiti, da je povedal vsaj nekaj resnice o vojnih zločinih epohalne NOB.

Izseljenstvo:

Parlamentu so predali predlog zakona v Statusu Slovencev brez slovenskega državljanstva. Cilj: pritegniti in zadržati rojake v naši skupnosti. Analiza uvoda vodi k težkemu zaključku, da je namen avtorjev ustvariti, podpirati, okrepiti status naših rojakov brez državljanstva RS. Citiram: „Sprejetje in imetje državljanstva, ta možnost obstaja že pet let, za Slovence v zamejstvu in po svetu, ni najbolj ustrezna oblika povezanosti z RS.

Veliko Slovencev, ki imajo dvojno državljanstvo želijo ostati lojalni novi državi, dvojno državljanstvo bi jih lahko vodilo v zadrege. V večini držav dvojnega državljanstva ne tolerirajo. V načelih in ciljih zakona stoji „pri nas bi se našel redko kdo, ki bi zavednega Slovenca, tujega državljana, imel na ozemlju RS za tujca“. Resnica je na žalost ravno nasprotna. Tajnik Slovenske izseljenske matice g. Janez Rogelj je na občnem zboru feb. 1997 izjavil: „Nesmiselno je pričakovanje, da bi ekonomske ali znanstvene primanjkljaje RS reševali s pomočjo izseljstva...

Prav tako je nerealno pričakovanje Slovencev po svetu, da bi za svoje aktivnosti v RS lahko pričakovali razmere, ki bi bile bistveno boljše od razmer, pod katerimi prihaja do naložb tujcev“. SIM kot v enoumju izvršuje naloge vlade!!!

Enakost pred zakonom.

Po uradnih podatkih grobišča Teharje, Rog dobe samo 77% denarja v primeri z lanskim letom, grobišča borcev pa 106%!!!

Nova volilna zakonodaja

Dokončno odločbo ustavnega sodišča, da se mora takoj uzakoniti večinski sistem, skušajo spremeniti. 30 poslancev levice predlagajo obnovo postopka! Vsekakor volilni zakon bo spremenjen. Pri izseljencih, ki formalno lahko volimo dejansko pa to morejo samo maloštevilni bo komaj kaka sprememba. Enostavno ni dosti volje in energije pri pomladnih strankah. Izseljenski predstavnik, poslanec M. Schiffrer SKD piše in dela, kot da tega velikega problema ni.

Pravni sistem je sedaj domala ves v rokah leve garniture, formalno bi morali imeti državo, kjer vladajo zakoni. Tega enostavno nimamo. Gen. drž. tožilec A Drobnič je naše pravne razmere (nobenega pregona vojnih zločincev) označil kot barbarstvo. Kam to vodi? Obsojeni smo na še eno obdobje sile in korupcije!

Večinski volilni sistem:

Po odločitvi ustavnega sodišča mora biti uveden v najkrajšem času. LDS zavira, celo neki poslanec SKD!

Temna stran meseca

Citat: Prof. Franc Dolinar: „V OF, NOB je KPS po vojni dobila vso oblast.“ Partija je ustanovila in vodila obe organizaciji od vsega začetka. 100% prisila, hegemonija je bila večja kot 1945! Rus, Kocbek, Mikuž itd. so bili samo kulisa domnevnega pluralizma. Človek se grozi ob takem oportunizmu zgodovinarja, ker skoraj ni mogoče verjeti, da tega ne bi vedel.

Drago Jančar: „Nismo se odločili za zgodivinski disput o levici in desnici o načinu prevzema oblasti s strani komunistov“. Razlaga zakaj je prišlo do tega je imperativna. Ta tema je bolj važna, usodepolna kot porevolucionarna doba, ki je bila posledica. Ali naj še 100 let čakamo na resnico, da je državljansko vojno sprožil rdeči teror, da pravega NOB ni bilo, nego je to samo bila kulisa za revolucijo, da nedovoljene kolaboracije, izdajstva ni bilo, nego častna, neuspešna borba proti komunistom in rdečim zaveznikom.

Knjiga, ki opisuje zločine enoumja od Maja 1945 do 1990 je zbudila ogromen vtis (in razstava in video kasete). Človek se vpraša, zakaj ne poskusijo naši kulturniki opisati vso resnico o obdobju 1941–45. To

obdobje je zgodovinsko pomembnejše, premik iz pluralizma v diktaturo, z vsemi zločini bi moralo imeti prednost! Obdobje po 1945 je samo posledica. Ali se kulturniki še vedno bojijo povedati resnico te dobe? Ali naj narod še naprej bere mit o NOB, ki je ni bilo, zgodbe o nedovoljeni kolaboraciji, ki je ni bilo in nič o revoluciji, ki je edini krivec naše tragedije. Proti koncu enoumja so kulturniki imeli možnost svobodnega izražanja pod pogojem, da so slavili NOB in obsodili kolaboracijo. Ali smo še vedno tam?

Cerkev v RS

STA 1. feb. Vodja cerkvene komisije Anton Strees in minister za pravosodje Tomaž Marušič, sta podpisala dokument soglasja, sporazum o pravnem položaju Cerkve. Par določil: Cerkev je pravna osebnost, tako so cerkvene institucije, prost dostop do javnih medijev, njenih lastnih, jamči dušno oskrbo v bolnicah, zaporih, domovih starih, izenačuje karitativne cerkvene ustanove z laičnimi. Koliko bo še čakanja za realizacijo gornjega?

Neusmiljeno se nadaljuje kampanja proti Cerkvi in še posebej proti nadšofu Rodericu. Njegove jasne, sem in tja malo glasne besede ocenjujejo z besedo ulice. Dobiva grozilna pisma in marsikako izjavo potvorijo. Roderic naj bi izjavil, da je sedanja šola „dresura za nemške ovčarje“. Dejansko tega Roderic ni povedal, nego je to izjavo neke druge osebnosti samo citiral. Kampanja proti Rodericu je dokaj podobna primitivnemu preganjanju in končno smešni, neosnovani, sramotni obtožbi škofa dr. G. Rožmana.

Dva diplomatska škandala

V Bruslju so sumili, da se v ambasadi RS „protipravno odtujevalo denar“. Ambasador, verjetno izgrajen, jer zatrdil da tega ni bilo, in je bilo v redu.

Dva levičarja LDS poslanca sta vprašala ali ni bila kršena ustava RS, ker so na veleposlaništvu v Bernu ob priliki kulturnega praznika opravili verski obred.

Dr. Peter Urbanc

V Argentini so umrli:

France Pernišek, dolgoletni predsednik Slovenske Pristave, soborec Slavko Rupnik, ga. Bogdana Voršič-Zupan, vdova po domobranskem častniku, prof. Slavku Zupanu, prof. Stane Hafner, Jože Gutovnik in Marjan Lackovič. Sorodnikom naše sožalje!

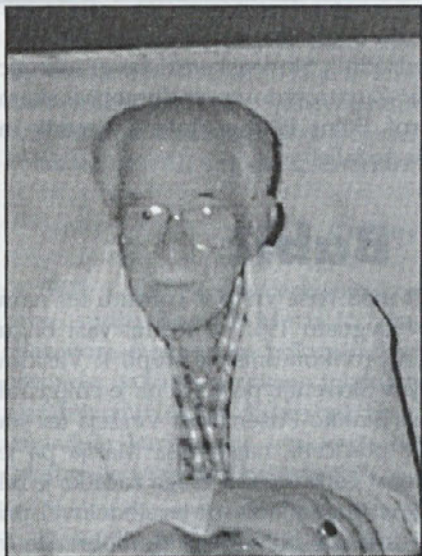
Lojze Babič

Zopet je posegla bela žena smrt med naše vrste v Torontu ter nam iztrgala Lojzeta Babiča, rojenega v avgustu 1915 v Bojanji vasi blizu Metlike v Beli Krajini. Kot odločen protikomunist je stopil k Vaškim stražam kmalu v začetku revolucije v Sloveniji, po vojni pa je emigriral v Kanado v letu 1948. Poročil se je s Stanko Pušenjak iz Veržerja ter sta imela tri hčere, od katerih sta dve poročeni, najstarejša Marija pa je pred leti stopila v red Sionskih sester v Torontu. Od vsega začetka je bil aktiven pri društvu Tabor in nekaj let tudi v odboru ter sodeloval pri pionirjih, ki so gradili Spominski križ za pomorjene domobrance v Midlandu, kamor romamo vsako leto in prirejamo Spominsko proslavo pri križu. Vsestransko je bil aktiven za dobra dela, zlasti pri ustanovnem odboru pri gradnji starostnega doma Lipa, kjer je sodeloval vse do zadnjega, dokler mu je dopuščalo zdravje. Sredi leta 1998 je zvedel, da je resno bolan, mirno je čakal na smrt, ki ga je rešila trpljenja 10. aprila 1999 v zgodnjih urah. Na pogrebu se je zbrala velika množica rojakov in rojakinj, cerkev se je napolnila do zadnjega kotička. Sv. mašo je daroval rojak in sosed g. France Slobodnik, župnik slovenske fare v Hamiltonu. Njegov brat Jože Slabodnik, ugledni podjetnik in častni konzul v Torontu je po maši imel lep nagovor o pokojnem Lojzetu. Na pokopališču pa se je ob grobu poslovil od njega predsednik Tabora in njegov osebni prijatelj, Blaž Potočnik. Pri maši sta prepevala moški zbor obeh župnij ter dekliški zbor, moški zbor je vodil Ignac Križman, dekliškega pa Silvija Kolarič. Pri oltarju so g. Slobodniku asistirali še trije duhovniki, tudi na pokopališču se je zbrala velika množica ljudi, da se poslovijo od dobrega in vernega Slovenca.

Mirno počivaj v kanadski zemlji, dragi Lojze!

Blaž Potočnik

Jože Dovjak

Rodil se je 9. februarja 1910 na Viču pri Ljubljani. Po kratki bolezni je nas zapustil 27. marca 1999. Pridružil se je domobrancem takoj ob ustanovitvi. V Clevelandu je bil v odboru Tabor DSPB.

Člani in prijatelji so se poslovili z molitvijo v pogrebem zavodu. Ob krsti je stal domobranski prapor in venec. Na zadnji poti so ga nosili domobranci. Pokopan je na Vernih duš pokopališču. Ob krsti na pokopališču je spregovoril Pavle Borštnik:

Dragi Jože,

v tej zadnji družbi, ki se je zgrala okrog Tebe, bi se Ti rad zahvalil za vse, kar si nam tako radodarno razdal: za Tvojo načelnost, za Tvojo idejno trdnost, za vse Tvoje številne umetniške nastope, pa za Tvoj čudoviti pevski dar, s katerim si nam lajšal življenje izven domovine.

Sam zase, pa sem Ti dolžan globoko zahvalo za resnično prijateljstvo, ki si mi ga izkazoval vsa dolga leta našega življenja v Ameriki. Najina pot je šla v isti smeri, v istih prizadevanjih, v istih upanjih in istih pričakovanjih.

Tebi je zdaj vse jasno: vsa tista strašna groza, ki je legla na nas v letih najhujše preizkušnje in vse, kar je božja volja namenila še našemu narodu, katerega ponosni sin si bil. Tolaži nas misel, da si zdaj spet v krogu svojih starih znancev in prijateljev, soborcev iz tistih dni.

Počivaj v miru, dragi Jože!

Naše globoko sožalje, gospa Vida.

Tabor DSPB - Cleveland

DAROVALI SO

Tiskovni sklad

	kan. dol.
Hutchinson Marija	\$ 25.-
Meglič Ignac	\$ 20.-
Stražar Julka	\$ 15.-
Dejak Ignac	\$ 25.-
Ferkulj Edi	\$ 5.-
Staniša Franc	\$ 5.-
Tomšič Franc	\$ 10.-
Klemenčič Stane	\$ 100.-
Kuk Avguštin	\$ 25.-
Valant Sonja	\$ 25.-
Starič Lojze (Montreal)	\$ 20.-
Rabzel Francka (Montreal)	\$ 20.-
Petrovšek Vinko (Montreal)	\$ 20.-
Rupnik Francka (Montreal)	\$ 10.-
Rebernak Mari (Montreal)	\$ 10.-
	arg. pesos
Viktor Artač	\$ 80.-
Rihard Grobiš	\$ 30.-
Vinko Levstik	\$ 20.-

Rožmanov dom

	kan. dol.
V spomin na p. škofa Rožmana in za vse p. domobrnce	
Franc in Ana Kokelj	\$ 400.-
V spomin na brata Pavla	
Franc Kokelj	\$ 50.-
V spomin na Ivana Rupnik	
Kokelj Ana	\$ 50.-
Stražar Julka	\$ 20.-

Resnik Rudi	\$ 15.-
Klemenčič Stane	\$ 40.-
Kraljič Franc	\$ 25.-
Dejak Lojze	\$ 25.-

Tolstojev sklad

	kan. dol.
Dr. Kuk Avguštin	\$ 100.-
Andrejak Tone	\$ 100.-
Šajnovič Stane	\$ 50.-
Seljak Tone	\$ 100.-
Kastelic Jože (gradbe)	\$ 200.-
Zierenfeld R. in F.	\$ 300.-
Kolarič Rudi	\$ 200.-
Petrič Fani	\$ 50.-
Starič Lojze	\$ 50.-
Ne imenovani	\$ 500.-

Za Ljubljanski spomenik

Društvo Tabor Toronto	\$ 1000.-
Kušar Dore in Mara	\$ 100.-
Jerina Franc	\$ 100.-
V spomin na brate Jožeta in Franceta Oražem	
Ivan in Angela Zakrajšek	\$ 100.-

Za spomenik v Št. Jerneju na Dolenjskem

Društvo Tabor Toronto	\$ 500.-
V spomin na umrle brate	
Mišmaš Marija (Glivar)	\$ 100.-

VSEBINA

Ob grobu slovenske mladosti - Anton Drobnič	145
Predsednik ZAD Bill Clinton v Sloveniji	148
Kdaj pravica? - Ivan Korošec	149
Nova demokracija	152
Razgovor z dr. Antonom Drobničem	153
Goli otok, zrcalo komunistične zlobe	155
Kadas se ljubi zared - Ivan Korošec	156
Mrtvi živim	156
O Gorenjskem domobranstvu - Monika Kokalj Kočevar	157
Zakrite oči generala Maistra - Vera Ban	160
Pozno a ne prepozno - Slavko Skoberne	161
Enciklopedija Slovenije - sramota slovenskih zgodovinarjev - Ivo Žajdela	164
Grobišča na Celjskem in drugod	165
Načrtno prikrivanje komunistične zločine - Franc Blatnik	173
Obtožnica zoper Vinka Levstika - Ivo Žajdela	175
Izkopali 1179 skeletov	178
Še vedno nepokopani	180
Balkan lahko reši le denacifikacija duha	181
Kje je „drugačna Jugoslavija“?	182
Recenzija Vlado Habljan, Zgodovinski mejniki slovenske zgodovine, Ljubljana, 1998 - Peter Urbanc ...	184
MNENJA IN DEJSTVA	188
ODŠLI SO	191
DAROVALI SO	III

Hurtingham
Sucursal
Correo
Argentino
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 1596

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619